

Fremsat den 23. april 2025 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om én indgang for produktionsvirksomheder og statslig udpegning af industriparker¹⁾

Kapitel 1

Formål

§ 1. Loven har til formål at sikre et hurtigt og smidigt godkendelsesforløb for produktionsvirksomheders etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg på tværs af kommunale og statslige myndigheder samt at tilvejebringe attraktive arealer til industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder.

Stk. 2. Loven har endvidere til formål at supplere Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724 med senere ændringer (NZIA-forordningen), samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1252 af 11. april 2024 om fastlæggelse af en ramme for at sikre en sikker og bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer og om ændring af forordning (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1724 og (EU) 2019/1020 med senere ændringer (CRMA-forordningen).

Kapitel 2

Definitioner

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Indgangsordningen: En samlet, koordinerende myndighedsindgang for de virksomheder, der er omfattet af loven, til de kompetente myndigheders behandling af alle relevante tilladelser, dispensationer eller an-

meldelser i forbindelse med etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

- 2) Produktionsvirksomhed: En virksomhed, der er omfattet af krav om miljøgodkendelse eller krav om regelmæssige tilsyn, jf. dog stk. 2.
- 3) Kompetent myndighed: Det organ inden for den offentlige forvaltning, hvortil afgørelseskompetencen i et givent trin af et godkendelsesforløb, helt eller delvist er henlagt.
- 4) Godkendelsesprocedure: Proces omfattet af artikel 3, nr. 19, i NZIA-forordningen.
- 5) Godkendelsesforløb: Proces, der omfatter alle relevante tilladelser, dispensationer eller anmeldelser til at etablere, udvide og omdanne produktionsanlæg, som opfylder betingelserne for at benytte indgangsordningen.
- 6) Produktionsanlæg: Bygninger, faciliteter og maskiner, der benyttes ved produktionen i en produktionsvirksomhed.
- 7) Nettonulprojekt: Projekt omfattet af artikel 3, nr. 16, i NZIA-forordningen.
- 8) Strategisk nettonulprojekt: Projekt omfattet af artikel 3, nr. 18, i NZIA-forordningen.
- 9) Investeringssum: Direkte omkostninger forbundet med etablering, udvidelse eller omdannelse af en produktionsvirksomhed eller et produktionsanlæg.
- 10) Industripark: Et geografisk sammenhængende areal, hvor der kan realiseres projekter til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

¹⁾ I loven er der medtaget bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724, EU-Tidende, L 2024/1735 af 28. juni 2024, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1252 af 11. april 2024 om fastlæggelse af en ramme for at sikre en sikker og bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer og om ændring af forordning (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1724 og (EU) 2019/1020, EU-Tidende, L 2024/1252 af 3. maj 2024. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af bestemmelserne i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter efter forhandling med miljøministeren nærmere regler om afgrænsningen af produktionsvirksomheder.

Kapitel 3

Indgangsordningen og kompetente myndigheders opgaver

§ 3. Indgangsordningen etableres som en del af Erhvervsstyrelsen.

Stk. 2. Indgangsordningen har til opgave at sikre hurtige og smidige godkendelsesforløb for virksomheder, der ønsker at etablere, udvide eller omdanne et produktionsanlæg, som opfylder betingelserne i §§ 8 eller 10.

Stk. 3. Indgangsordningen har endvidere til opgave at informere og formidle vejledning om ansøgning om tilladelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

§ 4. Indgangsordningen kan til brug for varetagelsen af sine opgaver udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder.

Stk. 2. Indgangsordningen kan på ansøgers virksomhedens vegne pålægge de kompetente myndigheder at udlevere oplysninger af betydning for godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet.

§ 5. Indgangsordningen kan i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver fastsætte frister for de kompetente myndigheders sagsbehandlingstid og besvarelse af spørgsmål.

Stk. 2. Indgangsordningen kan fastsætte frister for ansøgers virksomhedens besvarelse af spørgsmål eller indsendelse af supplerende oplysninger i forbindelse med de kompetente myndigheders sagsbehandling.

Stk. 3. Indgangsordningen kan forelægge de kompetente myndigheder virksomheders ansøgninger om anerkendelse som strategisk nettonulprojekt. Indgangsordningen kan i den forbindelse pålægge de kompetente myndigheder at afgive udtalelse herom inden for en frist.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om processen for udpegning af projekter som strategiske nettonulprojekter.

§ 6. De kompetente myndigheder orienterer uden ugrundet ophold indgangsordningen om alle væsentlige sagsbehandlingsskridt og ekspeditioner i godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet.

Stk. 2. De kompetente myndigheder udleverer oplysninger på indgangsordningens forespørgsel inden for en frist, som indgangsordningen har fastsat.

Kapitel 4

Overtagelse af beføjelser m.v.

§ 7. Erhvervsministeren, miljøministeren og ministeren for grøn trepart kan bemyndige en myndighed under hvert af de pågældende ministerier til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt den pågældende minister.

Stk. 2. Miljøministeren kan for virksomheder omfattet af denne lov, som benytter indgangsordningen efter §§ 8 eller 10 og efter anmodning fra kommunalbestyrelsen samt i øv-

rigt i særlige tilfælde, beslutte at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser vedrørende miljøgodkendelse efter lov om miljøbeskyttelse § 33 og lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

Stk. 3. Ministeren for grøn trepart kan for virksomheder omfattet af denne lov, som benytter indgangsordningen efter §§ 8 eller 10 og efter anmodning fra kommunalbestyrelsen samt i øvrigt i særlige tilfælde, beslutte at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser efter lov om naturbeskyttelse og lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

Kapitel 5

Godkendelsesprocedure for nettonulprojekter

§ 8. Virksomheder omfattet af reglerne i NZIA-forordningen kan benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af anlæg til nettonulprojekter.

Stk. 2. Virksomheder omfattet af reglerne i CRMA-forordningen kan benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse til projekter, der vedrører udvinding-, forarbejdning- eller genanvendelse vedrørende kritiske råstoffer.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter regler om henvendelse til indgangsordningen, herunder krav om digital kommunikation.

§ 9. Ansøgers virksomheder, der opfylder betingelserne i § 8, tildeles en kontaktperson hos indgangsordningen. Indgangsordningen er ansvarlig for at bistå ansøgers virksomheden gennem godkendelsesproceduren, herunder udarbejde en procesplan for virksomhedens samlede godkendelsesprocedure.

Stk. 2. Indgangsordningen kan afvise ansøgninger fra virksomheder, som ikke opfylder betingelserne, jf. § 8.

Kapitel 6

Godkendelsesforløb for produktionsvirksomheder

§ 10. Produktionsvirksomheder kan benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse, dispensation eller anmeldelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg til både statslige og kommunale kompetente myndigheder, hvis

- 1) produktionsanlægget skal etableres, udvides eller omdannes i en industripark udpeget efter denne lov,
- 2) etableringen, udvidelsen eller omdannelsen af produktionsanlægget kræver anmeldelse til, dispensation eller tilladelse fra både statslige og kommunale myndigheder, eller
- 3) den projekterede investeringssum til etableringen, udvidelsen eller omdannelsen af produktionsanlægget udgør mindst 100 mio. kr.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om yderligere krav for at benytte indgangsordningen og om henvendelse til indgangsordningen, herunder krav om digital kommunikation.

§ 11. Ansøgerevirksomheder, der opfylder kriterierne i § 10, tildeles en kontaktperson hos indgangsordningen. Indgangsordningen er ansvarlig for at bistå ansøgerevirksomheden gennem godkendelsesforløbet, herunder ved at udarbejde en procesplan for virksomhedens samlede godkendelsesforløb.

Stk. 2. Indgangsordningen kan afvise ansøgninger fra virksomheder, som ikke opfylder betingelserne, jf. § 10.

§ 12. Et godkendelsesforløb må ikke overskride 18 måneder, fra sagen er fuldt oplyst, til alle afgørelser er truffet, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. For simple godkendelsesforløb, jf. stk. 8, kan indgangsordningen fastsætte en frist på 12 måneder.

Stk. 3. Kræves en miljøkonsekvensvurdering i henhold til § 25 i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), medtages de trin i vurderingen, der er omhandlet i § 20, stk. 1, i den nævnte lov.

Stk. 4. Viser høringen i henhold til § 35, stk. 3, i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), at der er behov for at supplere miljøkonsekvensvurderingsrapporten med yderligere oplysninger, kan indgangsordningen give ansøgerevirksomheden mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger. I så fald meddeler indgangsordningen ansøgerevirksomheden den dato, hvor de yderligere oplysninger skal foreligge, hvilket tidligst skal ske 30 dage fra datoen for meddelelsen. Perioden mellem fristen for tilvejebringelsen af yderligere oplysninger og forelæggelsen af disse oplysninger medregnes ikke i godkendelsesforløbets varighed.

Stk. 5. Kræver godkendelse af ansøgningen supplerende kommunal planlægning for områdets anvendelse, medtages de trin, der følger af lov om planlægning, ikke i godkendelsesforløbets varighed.

Stk. 6. Kræver godkendelse af ansøgningen supplerende nettilslutning, medtages de trin, der følger af lov om planlægning, ikke i godkendelsesforløbets varighed.

Stk. 7. Besvarer en ansøgerevirksomhed ikke indgangsordningens spørgsmål eller indsender supplerende oplysninger, inden for den frist, der er fastsat i medfør af § 5, stk. 2, kan godkendelsesforløbets varighed forlænges svarende til fristoverskridelsen.

Stk. 8. Erhvervsministeren fastsætter regler om kriterier for simple godkendelsesforløb.

Kapitel 7

Udpegning af industriparker

§ 13. Erhvervsministeren kan efter forhandling med ministeren for byer og landdistrikter og efter ansøgning fra en kommunalbestyrelse udpege geografisk sammenhængende arealer til etablering af industriparker, hvis

- 1) der er et kommunalt ønske, herunder kommunalt engagement i at understøtte udviklingen af de indmeldte arealer,
- 2) der er en betydelig erhvervsinteresse,
- 3) der er den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, herunder elnet, vand og varme- og gasnet, eller hvor der planlægges herfor,

- 4) der er den nødvendige transportinfrastruktur, eller hvor der planlægges herfor, og
- 5) der er nærhed til arbejdskraft, herunder uddannelsesinstitutioner, internationale skoler og eksisterende erhvervsklynger.

Stk. 2. Der kan ikke ske udpegning efter stk. 1, hvis

- 1) arealet er beskyttet efter § 3 i lov om naturbeskyttelse,
- 2) arealet er fredet efter kapitel 6 i lov om naturbeskyttelse og lever op til kriterierne for beskyttet natur,
- 3) arealet er omfattet af reglerne om nationalparker i lov om naturbeskyttelse, eller
- 4) arealet er udpeget som et Natura 2000-område efter lov om miljømål m.v. for internationale naturbeskyttelsesområder.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan ved udpegning efter stk. 1 lægge særlig vægt på arealets geografiske sammenhæng med arealer udpeget som energipark, efter § 3 i lov om statsligt udpegede energiparker.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan efter forhandling med ministeren for byer og landdistrikter fastsætte regler om ansøgning, offentliggørelse af kommunernes ansøgning, evaluering og udpegning af arealer omfattet af stk. 1.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at et areal skal ophøre med at være udpeget som industripark.

§ 14. Erhvervsministeren kan ved digital annoncering indkalde ansøgninger fra kommunalbestyrelser til arealer, der kan udpeges som industripark, jf. § 13, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgninger efter stk. 1 skal indeholde en klar geografisk afgrænsning af det foreslåede areal og tilkendegivelse af, at kommunalbestyrelsen vil tilvejebringe det nødvendige plangrundlag med henblik på, at arealet kan anvendes til produktionsvirksomheder.

Stk. 3. Før udpegning af et areal som industripark i medfør af § 13, stk. 1, skal et forslag om udpegning offentliggøres digitalt.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om indsendelse af ansøgninger efter stk. 1, herunder om frist for indsendelse af ansøgninger, om krav til ansøgningers indhold og form og om, at ansøgninger skal indsendes digitalt.

Kapitel 8

Kommunalt samarbejde

§ 15. I forbindelse med behandlingen af ansøgninger om tilladelser efter §§ 8 og 10 kan en kommunalbestyrelse efter aftale med en anden kommunalbestyrelse bemyndige denne til på sine vegne at udøve myndighedsopgaver og hertil knyttede opgaver efter følgende bestemmelser og regler udstedt i medfør af:

- 1) Byggelovens § 16, stk. 1 og 9, § 16 A, § 16 C, stk. 1-3, og § 22, stk. 1 og 5.
- 2) §§ 16-19, jf. § 65, stk. 1 og 2, i lov om naturbeskyttelse.
- 3) § 19, § 28, stk. 1 og 3, og § 33, stk. 1 og 2, i lov om miljøbeskyttelse.
- 4) § 21, stk. 1, og § 25, stk. 1, i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

5) Beredskabslovens §§ 34-37.

Stk. 2. Dette kapitel finder ligeledes anvendelse i forhold til afgørelser efter stk. 1, nr. 5, som træffes af samordnede redningsberedskaber, som kommunalbestyrelser har henlagt myndighedsopgaver til i henhold til beredskabslovens § 10.

Stk. 3. Beslutningen om at indgå eller opsiges en aftale om bemyndigelse efter stk. 1 træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Dette gælder for både den kommune, som ønsker at delegeres, samt den bemyndigede kommune.

Stk. 4. Den delegerende kommunalbestyrelse skal offentliggøre oplysninger om indgåelse og opsigelse af en aftale om bemyndigelse efter stk. 1.

§ 16. Hvor en beslutning, der er omfattet af en bemyndigelse efter § 15, stk. 1, efter lovgivningen skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde, skal beslutningen træffes af den delegerende kommunalbestyrelse i et møde.

Stk. 2. Klager over afgørelser, der er truffet efter en bemyndigelse efter § 15, stk. 1, kan ikke indbringes for den delegerende kommunalbestyrelse.

§ 17. En kommunalbestyrelse, der er bemyndiget efter § 15, stk. 1, kan til brug for kommunalbestyrelsens udøvelse af en opgave omfattet af bemyndigelsen afkræve den delegerende kommunalbestyrelse enhver oplysning, der er nødvendig for udøvelsen af opgaven.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der har delegeret en opgave efter § 15, stk. 1, kan afkræve den bemyndigede kommunalbestyrelse enhver oplysning, der er nødvendig til brug for den delegerende kommunalbestyrelses varetagelse af en opgave, når oplysningen er tilgået den bemyndigede kommunalbestyrelse som følge af bemyndigelsen.

Stk. 3. Den bemyndigede og den delegerende kommunalbestyrelse kan i sager, som behandles efter en bemyndigelse efter § 15, stk. 1, udveksle almindelige oplysninger efter stk. 1 og 2 om ansøgerens rent private forhold uden ansøgerens samtykke.

Stk. 4. En kommunalbestyrelse, der er bemyndiget efter § 15, stk. 1, kan til brug for kommunalbestyrelsens udøvelse af en opgave omfattet af bemyndigelsen indhente de samme oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra private, som ifølge lovgivningen ville kunne indhentes af den delegerende kommunalbestyrelse, hvis denne havde varetaget opgaven.

Kapitel 9

Ikrafttræden

§ 18. Loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på godkendelsesforløb eller godkendelsesprocedurer, som er iværksat før den 30. december 2024. For sådanne godkendelsesforløb eller godkendelsesprocedurer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Kapitel 10

Ændringer i anden lovgivning

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet

§ 19 I lov om anvendelse af Danmarks undergrund, jf. lovbekendtgørelse nr. 1461 af 29. november 2023, som ændret ved § 34 i lov nr. 612 af 11. juni 2024, § 43 i lov nr. 258 af 6. marts 2025 og Lov nr. 341 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes som 2. til 4. punktum: »I loven er der medtaget en bestemmelse fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af netto-nulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724, EU-Tidende. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. Efter § 34 b indsættes:

»**§ 34 c.** Rettighedshavere med en tilladelse efter § 5 til indvinding af kulbrinter skal for alle anlæg, der har fået godkendt en indvindingsplan efter § 10 om at overgå til en afviklingsfase, offentliggøre økonomiske vurderinger af omkostningerne ved at muliggøre CO₂-injektion, herunder data om hvorvidt lokaliteten er egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring, samt hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og -former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten, såfremt sådanne oplysninger findes.

Stk. 2. finder ikke anvendelse for rettighedshavere, der har ansøgt om en efterforskningsstilladelse til lagring af CO₂ efter kapitel 6.«

Kapitel 11

Territorialbestemmelse

§ 20. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Indgangsordning for produktionsvirksomheder
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 3.2. Planlægning og udpegning af industriparker
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3. Ændring på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets område
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.3.3. Den foreslåede ordning
4. Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 5.1. Etableringen og driften af indgangsordningen
 - 5.2. Statslig udpegning af industriparker
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
7. Administrative konsekvenser for borgerne
8. Klimamæssige konsekvenser
9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
10. Forholdet til EU-retten
11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre har den 21. november 2024 indgået ”Aftale om rød løber for produktionsvirksomheder”. Med aftalen er partierne enige om, at der er behov for at styrke rammevilkårene for danske og udenlandske produktionsvirksomheder, så Danmark er et attraktivt land at investere og placere arbejdspladser i.

Lovforslaget udmønter denne aftale og har til formål at styrke produktionsvirksomheders rammevilkår med følgende tiltag: For det første oprettelse af en Én indgang for produktionsvirksomheder. For det andet udpegning af industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder.

Lovforslaget har i øvrigt til formål i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige forpligtelser at supplere Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724, (herefter NZIA-forordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1252 af 11. april

2024 om fastlæggelse af en ramme for at sikre en sikker og bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer og om ændring af forordning (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1724 og (EU) 2019/1020, (herefter CRMA-forordningen). Forordningerne pålægger medlemsstaterne at etablere ét eller flere centrale kontaktpunkter som skal varetage en række forordningsbestemte opgaver. Efter NZIA-forordningen har de centrale kontaktpunkter til opgave at koordinere godkendelsesprocedurerne for virksomheder, der skal etablere eller udvide produktion af nettonulteknologiprodukter. Kravet om de centrale kontaktpunkter foreslås gennemført ved etablering af indgangsordningen.

2. Baggrund

Efter årtier med globalisering, åbenhed og stabilitet står Danmark i en anden geopolitisk virkelighed. Presset på forsyningskæderne stiger, og adgangen til råstoffer begrænses. Industripolitik er højt på den globale dagsorden. Lande som Kina og USA satser massivt, mens EU's konkurrenceevne er udfordret og sakker bagud.

Samtidig har produktionsvirksomhederne en stor betydning for vækst og beskæftigelse i Danmark. Danmark har gennem de senere år haft en positiv udvikling i industripro-

duktionen – også sammenlignet med andre lande. Og produktionsvirksomheder står bl.a. for hver femte arbejdsplads i vores landdistrikter.

For de virksomheder, der står over for en beslutning om, hvor i verden de skal investere i nye arbejdspladser, er hastighed og forudsigelighed i tilladelsesprocesser helt afgørende.

Der er derfor behov for at styrke rammevilkårene for produktionsvirksomheder, så Danmark er et attraktivt land at investere og placere arbejdspladser i.

Danmark har tradition for tillidsfuldt samarbejde på tværs af offentlige og private aktører, en fleksibel og veluddannet arbejdsstyrke og en række etablerede styrkepositioner inden for bl.a. life science og den grønne industri. Det er et godt udgangspunkt for at tiltrække produktion og udenlandske investeringer til Danmark. Der er imidlertid behov for at gøre det lettere for virksomheder at finde egnede arealer til at udvide og etablere produktion, ligesom der er behov for at øge hastigheden og skabe hurtigere og mere gennemskuelige godkendelsesforløb ift. myndighedsgodkendelser.

På den baggrund indgik Regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre den 21. november 2024 ”Aftale om rød løber for produktionsvirksomheder”.

Aftalepartierne er bl.a. enige om, at der i foråret 2025 fremsættes en ny lov for produktionsvirksomheder, hvor der oprettes en one-stop-shop for produktionsvirksomheder samt gives mulighed for statslig udpegning af industriparker. Det fremgår endvidere af aftalen, at industriparker skal styrke udviklingen i hele landet. Derfor skal der ved udpegning af industriparkerne lægges vægt på geografisk fordeling.

Loven skal fastsætte supplerende bestemmelser til NZIA-forordningen og CRMA-forordningen. Begge forordninger pålægger medlemsstaterne at oprette et centralt myndigheds-kontaktpunkt, som skal varetage en række forordningsbestemte opgaver.

Det fremgår af aftalen, at one-stop-shoppen (indgangsordningen) skal bidrage til at sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces ved etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg. Indgangsordningen skal tilbyde virksomheder en samlet indgang til myndighedsbehandling med en fast kontaktperson, et fast track spor med fastsatte sagsbehandlingslofter for myndighedsgodkendelser på maksimalt 18 måneder afhængigt af projektets størrelse og kompleksitet, vejledning om EU-regler og en samlet procesplan med milepæle for de enkelte tilladelser, dispensationer eller anmeldelser, der bidrager til at skabe gennemsigtighed i den samlede myndighedsbehandling.

Det fremgår også af aftalen, at der skal etableres industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder, herunder life science-produktionsvirksomheder, for at sikre egnede arealer med adgang til den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, herunder el, vand, transport og afledning af spildevand. Der sigtes mod, at der udpeges fem industriparker. Det

fremgår endvidere, at industriparkerne skal styrke udviklingen i hele landet, og derfor skal der ved udpegning af industriparkerne lægges vægt på en geografisk fordeling.

Den fysiske planlægning af parkerne forestås af kommunerne efter planlovens regler, og etablering af produktionsvirksomheder og produktionsanlæg i de nye industriparker forudsætter således vedtagelse af en lokalplan, der reserverer arealet til produktionsvirksomheder. Hvis der er et kommunalt ønske om et areal til produktionsvirksomheder på arealer, der ikke ligger i tilknytning til eksisterende bebygget byzone, kan ministeren for byer og landdistrikter efter ansøgning fra kommunalbestyrelser i særlige tilfælde meddele tilladelse til planlægning for et afgrænset areal til byzone. Ministeren for byer og landdistrikter kan endvidere i særlige tilfælde, hvor et udlæg af et areal til byzone er af national interesse, fastsætte regler for kommunernes planlægning i et landsplandirektiv, der fraviger planlovens regler om byvækst for et afgrænset areal. En eventuel tilladelse til at fravige planlovens regler om byvækst og eventuelle landsplandsdirektiver forelægges forligskredsen bag planloven inden udstedelse.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Indgangsordning for produktionsvirksomheder

3.1.1. Gældende ret

NZIA-forordningen og CRMA-forordningen pålægger medlemsstaterne at etablere ét eller flere centrale kontaktpunkter. De centrale kontaktpunkter har efter forordningerne henholdsvis til opgave at koordinere godkendelsesprocesserne for virksomheder, der skal etablere, udvide eller omdanne produktion af nettonulteknologiprodukter, eller sikre bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer. Selve kontaktpunkternes opgaver følger direkte af forordningerne og kræver derfor ikke nærmere regulering i national lovgivning. Det er dog nødvendigt med følgelovgivning, som fastsætter supplerende regler om kontaktpunktets organisering og opgavevaretagelse.

3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Tempo og forudsigelighed i tilladelsesprocesser er afgørende parametre, når såvel danske som udenlandske virksomheder skal træffe beslutning om, i hvilket land de skal bygge nye produktionsanlæg. Mange virksomheder oplever i dag langstrakte og uigennemsigtige myndighedsprocesser, hvor der i visse tilfælde skal indhentes op mod 20 forskellige tilladelser for at udvide, etablere eller omdanne produktion i Danmark. For at kunne tiltrække og fastholde fremtidens produktion er hastighed og forudsigelighed i godkendelsesforløbene afgørende for virksomhederne.

Behovet for hurtigere og mere effektive myndighedsprocesser skal vurderes i lyset af de kommende EU-forpligtelser i NZIA-forordningen og CRMA-forordningen.

I henhold til ovennævnte forordninger er Danmark forpligtet til at oprette et kontaktpunkt for nettonulteknologi-projekter og projekter vedrørende kritiske råstoffer, der sik-

rer en maksimal sagsbehandlingstid på mellem 9 og 18 måneder, afhængigt af projektets omfang. Kommuner og øvrige statslige myndigheder vil være forpligtet til at overholde de fastsatte tidsfrister.

Med afsæt i ovenstående overvejelser, foreslås det, at der etableres en indgangsordning i Erhvervsstyrelsen for produktionsvirksomheder, herunder produktionsvirksomheder med nettonulprojekter, med det formål at skabe attraktive vilkår for etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg i Danmark.

Det er nødvendigt med følgelovgivning, som fastsætter supplerende regler om indgangsordningens organisering og opgavevaretagelse.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Som det fremgår ovenfor, har den foreslåede ordning til formål at etablere en indgangsordning for produktionsvirksomheder med det formål at skabe attraktive vilkår for etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg i Danmark.

Det foreslås, at der oprettes en indgangsordning for produktionsvirksomheder, som skal bidrage til at sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces ved etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg. Indgangsordningen etableres i Erhvervsstyrelsen og bliver én samlet indgang for de omfattede produktionsvirksomheder til myndighedsbehandling.

Foruden de forordningsbestemte opgaver, foreslås det at udvide indgangsordningens beføjelser til også at lette og koordinere godkendelsesforløb for øvrige produktionsvirksomheder, der opfylder de i loven fastsatte kriterier.

Det foreslås således at give yderligere tre grupper af virksomheder mulighed for at benytte indgangsordningen:

For det første produktionsvirksomheder, som ønsker at etablere sig, udvide eller omdanne deres aktiviteter i en udpeget industripark, jf. lovforslagets kapitel 7. Herved skabes yderligere incitament for produktionsvirksomheder til at etablere sig i industriparkerne med henblik på at fremme de stedlige erhvervsmiljøer.

For det andet foreslås det, at produktionsvirksomheder, der står over for at skulle iværksætte komplekse anlægsprojekter, forstået som projekter, hvor etablering, udvidelse eller omdannelse af et produktionsanlæg eller tilknyttede aktiviteter, kræver tilladelser, dispensation eller anmeldelser til både statslige og kommunale myndigheder, skal have mulighed for at gøre brug af indgangsordningen. Disse ansøgers virksomheder vil gennem indgangsordningen kunne opnå en væsentlig tidsbesparelse i forbindelse med nødvendige ansøgnings- og anmeldelsesprocesser.

Endelig foreslås det, at også produktionsvirksomheder, som har behov for myndighedsgodkendelser i forbindelse med anlægsinvesteringer på 100 mio. kr. eller derover, skal have mulighed for at gøre brug af indgangsordningen. Kriteriet har karakter af en opsamlingsbestemmelse i forhold til de øvrige foreslåede kriterier om henholdsvis anlægsprojektets placering i en industripark udpeget efter loven eller

anlægsprojektets kompleksitet målt ved antallet af myndigheder, som er involveret i godkendelsesprocessen. Det må generelt lægges til grund, at anlægsprojekter i denne beløbsmæssige størrelsesorden er af væsentlig samfundsmæssig betydning, da volumen af produktionen og den økonomiske effekt heraf må forventes at være betydelig.

For en nærmere gennemgang henvises til lovforslagets § 10 stk. 1, nr. 1-3, og bemærkningerne hertil.

3.2. Planlægning og udpegnings af industriparker

3.2.1. Gældende ret

Kommunerne har ansvaret for den fysiske planlægning efter lov om planlægning (herefter planloven). Produktionsvirksomheder skal efter lovens regler som udgangspunkt placeres i byzone i arealer, der er planlagt til formålet. Kommunerne skal i planlægningen sikre, at der ikke opstår miljøkonflikter mellem f.eks. boliger og kontorbyggeri m.v. på den ene side og produktionsvirksomheder m.v. på den anden side som følge af støj, lugt, støv og anden luftforurening.

Alt efter de konkrete omstændigheder vil en række hensyn skulle inddrages i kommunernes planlægning for arealer. Herunder vil beliggenheden af eksisterende husdyrbrug skulle indgå i planlægningen som led i varetagelsen af sådanne bredere planlægningsmæssige hensyn. § 11 a i planloven indeholder en række redegørelseskrav, som kommunerne skal overholde i forbindelse med planlægningen, herunder redegørelseskrav vedrørende rummelighed. Kommunerne kan i medfør af § 11 a, stk. 7, i planloven udlægge nyt byzoneareal herunder til produktionsvirksomheder for at dække det forventede behov for yderligere arealer til byvækst i den 12-årige planlægningsperiode, jf. § 11, stk. 1, i planloven, så længe der samtidig udtages andre tilsvarende arealer, der allerede er udlagt til byzone, men endnu ikke er udnyttet. Hvis kommunerne ønsker at udlægge nye arealer til byvækst uden at kompensere med et tilsvarende areal et andet sted i kommunen, skal kommunalbestyrelsen dokumentere, at der i den 12-årige planlægningsperiode er behov for yderligere areal til byvækst end de allerede udlagte. Kriterierne for opgørelsen af behovet fastsættes ved bekendtgørelse, jf. § 11 a, stk. 12, i planloven, som er udmøntet ved bekendtgørelse om planlægning af byvækst. nr. 940 af 26. juni 2017 med senere ændringer.

Et nyt areal til byzone, herunder nye erhvervsområder, skal som hovedregel placeres i direkte tilknytning til eksisterende bymæssig bebyggelse i byzone, jf. § 11 a, stk. 8, i planloven. Hensynet er bl.a. at undgå spredt bebyggelse, sikre jordbrugets driftsmuligheder, tage hensyn til landskab og natur samt en effektiv udnyttelse af de investeringer, der foretages i infrastruktur (veje, ledningsnet, kloakering, vandforsyning, kollektiv trafik, offentlig service m.v.).

Der findes i planloven undtagelser fra hovedprincippet om, at nye arealer skal placeres i direkte tilknytning til eksisterende bymæssig bebyggelse i byzone. Ministeren for byer og landdistrikter kan efter ansøgning fra kommunalbestyrelser i særlige tilfælde meddele tilladelse til planlægning for et afgrænset areal i landzone til byzone, jf. § 11 a, stk.

9, i planloven. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg H, L121, som fremsat 30. maj 2017, at muligheden er tænkt anvendt i tilfælde, hvor andre væsentlige hensyn vejer tungere, og at den kun skal udnyttes i helt særlige tilfælde, hvor der er væsentlige planlægningsmæssige begrundelser for at fravige hovedreglerne, eller hvor disse giver utilsigtede begrænsninger for en kommunes udviklingsmuligheder. Det kan fx være en bestemt type virksomhed, som det ikke er muligt at placere i tilknytning til den eksisterende by, fx en fyrværkerifabrik, som det ikke er muligt at placere i erhvervsområder i tilknytning til den eksisterende by. Det kan også være en virksomhed, der er afhængig af stedbundne ressourcer, som ikke kan findes i tilknytning til den eksisterende by, fx virksomheder, der kræver særlig nærhed til energiinfrastruktur eller til ressourcer i undergrunden m.v. Tilladelser til planlægning efter denne bestemmelse er indtil videre blevet givet til fire kommuner i forbindelse med planlægning for etablering af et datacenter på 15 ha, for planlægning for etablering af et værksted til el-tog på 71,6 ha, for et parkeringsanlæg til lastbiler på 27 ha og for et Power-to-X-anlæg på 5 ha.

Ministeren for byer og landdistrikter kan endvidere i særlige tilfælde, hvor et udlæg af et areal til byzone er af national interesse, fastsætte regler i et landsplandirektiv, der åbner mulighed for udlæg af et større areal og fraviger kravet om direkte tilknytning til byzone for et afgrænset areal, jf. § 11 a, stk. 11, i planloven. Udstedelse af et landsplandirektiv kan evt. ske efter ønske fra en anden minister. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg H, L121, som fremsat 30. maj 2017, at muligheden kan bruges, når der er tale om projekter af national interesse eller væsentlig tværkommunal karakter, når fravigelserne fra de almindelige planlægningsregler er begrundet i landsplannemæssige hensyn. Der kan ifølge lovbe- mærkningerne f.eks. i særlige situationer være brug for at have adgang til de rette arealer for, at nye internationale investeringer kan placeres i Danmark. I sådanne særlige situationer vil staten i samarbejde med de relevante kommuner kunne få det planmæssige grundlag på plads ved anvendelse af landsplandirektiver. Bestemmelsen er endnu ikke anvendt i praksis.

Kommuneplanen skal ifølge § 11 a, stk. 1, nr. 6, i planloven indeholde retningslinjer for beliggenheden af områder til virksomheder m.v., hvor der af hensyn til forebyggelse af forurening må stilles særlige beliggenhedskrav. Kommuneplanen skal ifølge § 11 a, stk. 1, nr. 7, i planloven indeholde retningslinjer for sikring af, at støjbelastede arealer ikke udlægges til støjfølsom anvendelse (f.eks. boliger, institutioner og rekreativ anvendelse), medmindre den fremtidige anvendelse kan sikres mod støjgener. Kommuneplanen skal ifølge § 11 a, stk. 1, nr. 8, i planloven indeholde retningslinjer for sikring af, at arealer, der er belastet af lugt, støj og anden luftforurening, ikke udlægges til boliger, institutioner, kontorer, rekreative formål m.v. Kommuneplanen skal ifølge § 11 a, stk. 1, nr. 26, i planloven indeholde retningslinjer for beliggenheden af erhvervsområder, herunder erhvervshavne,

som skal være forbeholdt produktionsvirksomheder, transport- og logistikvirksomheder og friholdes for anden anvendelse uden tilknytning til sådanne virksomheder. Reglerne sigter både på at beskytte virksomhederne mod øgede miljøkrav og på at beskytte fremtidige beboere, kontorbyggeri m.v. mod miljøgener.

På den måde kan kommunerne tydeliggøre deres visioner for, hvor i kommunen der ønskes en oprettelse af produktionsvirksomheder, transport- og logistikvirksomheder og dermed områder der friholdes for boliger, kontorbyggeri m.v. Kommunen kan på den måde tiltrække nye virksomheder, samt fastholde eksisterende virksomheder. Det skal herunder i kommuneplanlægningen sikres, at der fortsat vil være lokaliseringsmuligheder for nye virksomheder og anlæg, som af miljøhensyn ikke kan integreres i den øvrige by.

Kommunalbestyrelsen kan tilvejebringe lokalplaner efter reglerne i kapitel 6 i planloven. En lokalplan må ikke stride mod kommuneplanen, herunder planlægningen for beliggenheden af områder til virksomheder m.v., hvor der af hensyn til forebyggelse af forurening må stilles særlige beliggenhedskrav. En lokalplan skal tilvejebringes, før der gennemføres større udstykninger eller større bygge- eller anlægsarbejder som for eksempel etablering af større erhvervsbebyggelse. En lokalplan skal ifølge § 15 i planloven indeholde oplysninger om planens formål og retsvirkninger, og der kan i en lokalplan optages bestemmelser om bl.a. områdets anvendelse, om ejendommens størrelse og afgrænsning.

Forebyggelse af miljøkonflikter er et væsentligt hensyn i planlægningen. Den traditionelle arbejdsdeling mellem planloven og miljøbeskyttelsesloven er således, at der i kommune- og lokalplaner fastsættes bestemmelser om, hvilke typer erhvervsvirksomheder (karakteriseret ved graden af støj, støv og rystelser m.v.) der må etableres inden for området, mens de konkrete grænser for støj og luftemissioner (partikler/støv og lugt m.v.) fastsættes i en miljøgodkendelse eller reguleres ved påbud efter miljøbeskyttelsesloven for den pågældende områdetype. I det omfang planlægningsforhold taler for det, kan der i en lokalplan fastsættes detaljerede bestemmelser om, hvilke typer erhvervsvirksomheder der må etableres i forskellige områder, og hvilke typer erhvervsvirksomheder, der må etableres inden for forskellige dele af et erhvervsområde. Bestemmelser om, hvilke typer virksomheder der må placeres i et konkret erhvervsområde eller gennem zoner i en bestemt del af et erhvervsområde, kan være med til at forebygge miljøkonflikter i forhold til eksisterende og fremtidig anvendelse af arealer uden for lokalplanområdet samt mellem forskellige typer af virksomheder inden for området.

Afhængig af de konkrete forhold kan virksomheder inden for et erhvervsområde sameksistere og skabe gensidige synergieffekter. Det vil bl.a. bero på den geografiske udstrækning af det planlagte erhvervsområde, om det inden for området er muligt at sikre tilstrækkelig afstand mellem produktionsvirksomheder, der påfører omgivelserne miljøgener, og andre typer af virksomheder som fx udvikling, produktion eller salg af varer eller tjenesteydelser, selvom der ikke er tale om produktionsvirksomheder. I nogle tilfælde er

der behov for at sikre virksomhederne mod genevirkninger fra andre virksomheder. Det vil afhængigt af de konkrete omstændigheder kunne ske ved at gennemføre en zonerings af et større erhvervsområde. I andre tilfælde vil det for at give produktionsvirksomhederne de nødvendige drifts- og udviklingsmuligheder være mest hensigtsmæssigt at sikre, at der er et passende sted i nærheden af et industriområde kan udlægges arealer til virksomheder, der kan udnytte synergier med produktionsvirksomhederne.

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende for ejere og brugere af de ejendomme, som planen omfatter. Den bindende virkning betyder, at planens bestemmelser skal overholdes ved fremtidig udstykning, bebyggelse, beplantning osv. Planen har derimod ikke virkning for en lovligt eksisterende bebyggelse eller anvendelse, der således kan fortsætte som hidtil uanset lokalplanen.

Planlovens §§ 29-29 c indeholder bestemmelser, der regulerer offentlige myndigheders adgang eller pligt til at fremsætte indsigelse mod kommunalbestyrelsens offentliggjorte forslag til kommune- og lokalplanlægning. Det følger af planlovens § 29, stk. 1, at en minister skal fremsætte indsigelse over for et forslag til kommuneplan og ændringer til en kommuneplan (kommuneplantillæg), der ikke er i overensstemmelse med nationale interesser vedrørende vækst, erhvervsudvikling, naturbeskyttelse, miljøbeskyttelse, klimabeskyttelse, bevarelse af kulturarv og landskaber, hensyn til nationale og regionale anlæg, regler og beslutninger efter § 3 (eksempelvis landsplandirektiver) eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, i lov om statsligt udpegede energiparker. Pligten gælder dog ikke, hvis forholdet er af underordnet betydning. Ifølge planlovens § 29, stk. 2, kan en minister fremsætte indsigelse mod et lokalplanforslag ud fra de særlige hensyn, som ministeren varetager. Retten til at fremsætte indsigelse gælder også for stiftsøvrigheden – dog ikke i sager om lokalplanforslag, der muliggør opstilling af solceller eller vindmøller uden for nærmere angivne afstande til en kirke. En indsigelse efter bl.a. planlovens § 29 har den retsvirkning, at kommunalbestyrelsen ikke kan vedtage det pågældende planforslag endeligt, jf. planlovens § 28, stk. 1. Planforslaget kan først vedtages, når der er opnået enighed mellem parterne, eller hvis indsigelsen i øvrigt frafaldes.

De produktionsvirksomheder, som etableres i de udpegede industriparker, vil være produktionsvirksomheder af national interesse og dermed være omfattet af pligten til at fremsætte indsigelse efter planlovens § 29, stk. 1.

Det er en national interesse at sikre drifts- og udviklingsmuligheder for produktionsvirksomheder, herunder transport- og logistikvirksomheder, og at produktionsvirksomheder af national interesse ikke vil kunne blive stillet over for skærpede miljøkrav som følge af realisering af ny planlægning.

En produktionsvirksomhed anses for at være af national interesse, når der enten er væsentlige investeringer knyttet til virksomhedens beliggenhed, og den bidrager væsentligt til at skabe vækst, udvikling og arbejdspladser, eller til infrastrukturer eller forsyningskæder. Plan- og Landdistriktssty-

relsen har i oversigten over nationale interesser peget på cirka 400 produktionsvirksomheder, som har national interesse.

3.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Produktionsvirksomhederne har en stor betydning for vækst og beskæftigelse i Danmark, herunder ikke mindst i landdistrikterne, hvor hver femte arbejdsplads er på en produktionsvirksomhed. Danmark har gennem de senere år haft en positiv udvikling i industriproduktionen – også sammenlignet med andre lande.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det kan være en udfordrende og tidskrævende proces for mange produktionsvirksomheder at finde egnede arealer med god adgang til nødvendig infrastruktur såsom elforsyning, vand og transport, når de vil etablere eller udvide produktion. Det spænder ben for virksomhederne og forsinker tempoet i virksomhedernes investeringsbeslutninger.

Der er behov for ikke alene at beskytte eksisterende produktionsvirksomheder i kommunernes planlægning, men også sikre mere attraktive rammevilkår for produktionsvirksomheder, der vil investere og placere arbejdspladser i Danmark.

Med industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder vil Danmark kunne tilbyde arealer, hvor virksomheder hurtigere kan realisere projekter til udvidelse, etablering eller omdannelse af produktionsanlæg.

Endvidere er der ofte tale om virksomheder, der binder væsentlige investeringer i produktionsanlæg, som medfører, at det ikke uden videre kan lade sig gøre for virksomhederne at flytte, når de en gang er etableret på et areal. Det er Erhvervsministeriets synspunkt, at det er vigtigt, at disse virksomheder kan sikres investeringssikkerhed på det areal, hvor de etableres.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget muliggøres statslig udpegning af industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder, herunder life science-produktionsvirksomheder. Formålet er at forberede egnede arealer med adgang til den nødvendige erhvervs-mæssig infrastruktur, herunder blandt andet el, vand, transport og afledning af spildevand til produktionsvirksomheder. Udpegningen har således ikke karakter af en arealreservation og har ingen retslige konsekvenser for anvendelse af arealet eller naboarealer.

Kommunerne har i foråret 2025 mulighed for at indmelde, om de ønsker en industripark. Der gennemføres en kommune- og erhvervsdialog samt en statslig screening af arealerne, hvor bl.a. behov og muligheder for at fremskynde kommunale og offentlige investeringer i arealerne undersøges, herunder vandforsyning, afledning og rensning af spildevand samt håndtering af affald. Der sigtes mod, at der udpeges fem industriparker.

Industriparker skal udpeges efter de i loven fastsatte kriterier, herunder hvor der er et kommunalt ønske. Udpegningen af industriparkerne skal endvidere ske under hensyn til beskyttet natur. Den statslige screening af de indmeldte arealer

til industriparker vil derfor udover nationale interesser efter planloven også undersøge, hvor der er beskyttet natur.

Der lægges endvidere ved udpegning af industriparker vægt på geografisk fordeling, således at industriparkerne styrker udviklingen i hele landet.

Den fysiske planlægning af parkerne forestås af kommunalbestyrelserne efter reglerne i planloven. Der ændres ikke på de regler, der i dag gælder for produktionsvirksomheder, herunder miljøregulering og mulighederne for at kunne planlægge for arealer til produktionsvirksomheder, jf. pkt. 3.2.1 ovenfor.

Udpegningsen til industripark giver ikke i sig selv kommunalbestyrelsen pligt til at vedtage den nødvendige planlægning, men det forventes, at de kommunalbestyrelser, der søger om udpegning af en industripark, vil tilvejebringe det nødvendige plangrundlag, der ligger til grund for ansøgningen.

Realisering af en industripark forudsætter således, at kommunalbestyrelsen vil have planlagt for produktionsvirksomheder på det pågældende areal efter reglerne herom i planloven.

Hvis der er et kommunalt ønske om et areal til produktionsvirksomheder i områder, der ikke ligger i tilknytning til eksisterende bebygget byzone, kan ministeren for byer og landdistrikter efter ansøgning fra kommunalbestyrelser anvende de eksisterende muligheder inden for gældende ret i planloven meddele tilladelse til planlægning for et afgrænset areal til byzone, eller fastsætte regler for kommunernes planlægning i et landsplandirektiv, der fraviger planlovens regler om byvækst for et afgrænset areal.

Det er med udpegningsen af industriparker bl.a. hensigten at sikre investeringssikkerhed i form af tilstrækkelige arealer og langsigtede udviklingsmuligheder for produktionsvirksomheder, som har væsentlige investeringer i produktionsanlæg. Nogle produktionsvirksomheder kan påføre omgivelserne miljøgener, mens andre produktioner kan være miljøfølsomme. Det kan derfor ikke uden videre lade sig gøre at reservere et område, der er egnet til alle former for virksomheder.

I kommunernes planlægning for nye områder til produktionsvirksomheder i form af industriparker bør det derfor sikres, at der ikke i eller uden for området placeres virksomheder, der kan forhindre produktionsvirksomhedernes udviklingsmuligheder. I nogle situationer kan der være ønsker om at sikre synergi mellem produktionsvirksomheder og andre virksomheder. I det omfang, det kan ske uden at komme i konflikt med hensynet til at sikre produktionsvirksomhedernes langsigtede drifts- og udviklingsmuligheder, vil der som supplement til produktionsvirksomhederne kunne placeres andre typer af virksomheder som fx udviklingsvirksomheder, laboratorievirksomheder, forskningsvirksomheder samt transport- og logistikvirksomheder eller virksomheder med salg af varer eller tjenesteydelser eller tilknyttede aktiviteter samt testfaciliteter i en industripark. Det vil være virksomheder, der efter deres karakter har en særlig funktionel tilknytning til produktionsvirksomhederne i industriparken,

og som kan understøtte produktionsvirksomhederne i deres driftsmæssige aktiviteter, eller som efter omstændighederne vil kunne opnå grønne synergier ved genanvendelse af ressourcer og biprodukter fra produktionen, så længe det kan ske uden at indvirke negativt på produktionsvirksomhedernes drifts- og udviklingsmuligheder. Det vil i givet fald ikke være en forudsætning, at disse virksomheder har en formel eller direkte tilknytning til eller samarbejde med produktionsvirksomhederne i industriparken.

I industriparker kan der ikke ligge caféer og restauranter, detail- og dagligvarehandel eller primærerhverv, herunder landbrugsbedrifter, fiskerivirksomheder og dambrug.

3.3 Ændring på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets område

3.3.1 Gældende ret

Ifølge NZIA-forordningens artikel 21(1), litra b, skal medlemsstater forpligte olie- og gasselskaber til at offentliggøre alle geologiske data vedrørende nedlagte produktionsanlæg eller produktionsanlæg, hvis nedlæggelse er blevet anmeldt til den kompetente myndighed.

Olie- og gasselskaber, der opererer i Danmark, er allerede forpligtede til at dele geologisk data med GEUS, jf. undergrundslovens § 34, stk. 1, og den i medfør heraf udstedte bekendtgørelse.

Det følger desuden af NZIA-forordningens artikel 21(1), litra b, at medlemsstaterne skal forpligte olie- og gasselskaberne til at offentliggøre en række oplysninger om økonomiske vurderinger, såfremt de findes.

Det drejer sig ifølge forordningen om økonomiske vurderinger af de respektive omkostninger ved at muliggøre CO₂-injektion, som skal gøres offentligt tilgængelige, hvis de findes. Det fremgår desuden, at ”økonomiske vurderinger” inkluderer data om, hvorvidt lokaliteten er egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring, samt hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og -former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten.

3.3.2 Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at NZIA-forordningens artikel 21(1), litra b, giver anledning til en ændring af undergrundsloven. Ministeriet har fra EU-Kommissionen fået bekræftet, at medlemsstaterne skal sikre, at forpligtelsen indsættes i national ret på trods af, at der er tale om en forordning.

Lovforslaget indeholder derfor en bestemmelse om en forpligtelse for olie- og gasselskaber til offentliggørelse af specifikke oplysninger, hvis de findes, jf. lovforslagets § 21. Dette er en følge af en medlemsstatsforpligtelse efter NZIA-forordningen artikel 21(1), litra b. Der findes ikke eksisterende regulering af dette spørgsmål.

Efter ordlyden drejer det sig om økonomiske vurderinger af de respektive omkostninger ved at muliggøre CO₂-injektion, som skal gøres offentligt tilgængelig, såfremt de

findes. Det fremgår desuden, at ”økonomiske vurderinger” inkluderer data om, hvorvidt lokaliteten er egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring, samt hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og -former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten.

Som en undtagelse til kravet om offentliggørelse fremgår det af bestemmelsen, at olie- og gasselskaberne skal undtages fra denne forpligtelse, såfremt de har ansøgt om en CO₂-efterskningstilladelse.

Det er ministeriets vurdering, at denne forpligtelse, ikke kan rummes inden for rammerne af undergrundslovens § 34 og dennes bekendtgørelse, da den udelukkende omhandler geologisk data. Der er derfor behov for i dansk lovgivning at indsætte en forpligtelse for selskaberne til at offentliggøre de pågældende oplysninger. Denne forpligtelse gennemføres ved nærværende lovforslag.

Ministeriet vurderer, at der med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 22, nr. 2, sikres gennemførelse af NZIA-forordningen artikel 21(1), litra b.

3.3.3 Den foreslåede ordning

Der er indsat en bestemmelse i lovforslagets § 21 om ændringer i anden lovgivning.

Lovforslaget gennemfører via denne bestemmelse en forpligtelse for medlemsstaterne til at forpligte olie- og gasselskaber til at offentliggøre visse økonomiske vurderinger om lagring af CO₂, med visse undtagelser.

Ministeriet har valgt at lægge sig tæt op ad forordningens ordlyd for at sikre en korrekt implementering. Der er dog foretaget nødvendige ordlydstilpasninger for at tilpasse teksten til undergrundslovens opbygning, men ingen indholdsmæssige ændringer i forhold til forordningens formulering er tiltænkt.

4. Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter

Produktionsvirksomhederne har en stor betydning for vækst og beskæftigelse i Danmark, herunder ikke mindst i landdistrikterne, hvor hver femte arbejdsplads er på en produktionsvirksomhed. Lovforslaget om etablering af en indgangsordning for produktionsvirksomheder skal sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces i forbindelse med de nødvendige godkendelser til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

Den foreslåede adgang til udpegning af nye industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder giver muligheder for at sikre egnede arealer med adgang til den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, herunder blandt andet el, vand, transport og afledning af spildevand, hvilket i samspil med adgangen til at benytte indgangsordningen forventes at have en positiv effekt på de samlede etableringsomkostninger, for de virksomheder, som ønsker at placere sig i industriparkerne. Der skal ved udpegning af industriparkerne lægges vægt på en geografisk fordeling, med henblik på at styrke udviklingen i hele landet. Lovforslaget forventes således at have positive konsekvenser for landdistrikterne.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det følger af ”Aftale om rød løber for produktionsvirksomheder” af den 21. november 2024, at der afsættes samlet 102,4 mio. i perioden 2024-2027 til statsligt engagement i planlægning og myndighedsbehandling af oprettelsen af indgangsordningen til produktionsvirksomheder samt statslig udpegning af industriparker. Lovforslaget vil udmønte hovedparten af de initiativer, som midlerne er afsat til.

Det vurderes endvidere, at lovforslaget vil have positive implementeringsmæssige konsekvenser, idet etableringen af indgangsordningen, vil skabe en klar arbejdsdeling og styrket koordination imellem de pågældende myndigheder.

5.1 Etableringen og driften af indgangsordningen

Lovforslaget medfører økonomiske konsekvenser for Erhvervsstyrelsen, der skal stå for etableringen af indgangsordningen og de ministerier, der vil indgå i driften af indgangsordningen herunder overholdelse af de angivne sagsbehandlingslofter. Disse omkostninger vil navnlig være knyttet til arbejdet med drift af indgangsordningen, sagsbehandling, digital understøttelse samt call-in.

Som led i samarbejdet om indgangsordningen skal de deltagende myndigheder bidrage til udarbejdelse af en fælles tids- og godkendelsesplan, som skal give virksomheden et samlet overblik over alle relevante tilladelser, dispensationer eller anmeldelser, der skal indhentes ifm. etablering, udvidelse eller omdannelse af et produktionsanlæg og tidsforløbet for dem. Erhvervsstyrelsen varetager i den forbindelse en sekretariatsrolle. Myndighederne skal med indsatsen efterleve nye sagsbehandlingslofter, hvilket der er afsat en økonomisk ramme til.

Det følger af den politiske aftale, at der i perioden 2024-2027 afsættes 67,9 mio. kr. til arbejdet. Midlerne er afsat til hhv. Erhvervsstyrelsen samt Miljøstyrelsen og Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø til sagsbehandling og call-in på miljøområdet. Der afsættes en kapacitetsramme på 5 mio. kr. årligt til Miljøstyrelsens sagsbehandling og call-in af sager på Miljøministeriets område. Den økonomiske ramme er fastsat med udgangspunkt i, at der kun vil være begrænset antal af sager med call-in.

For kommunerne vil oprettelsen af indgangsordningen bidrage til at lette kommunerne for administrative opgaver forbundet med vejledning af virksomheder om ansøgning om etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg. Disse opgaver kan i vid udstrækning overtages af den statslige indgangsordning, således, at kommunerne i højere grad kan koncentrere sig om selve myndighedsbehandlingen.

Som følge af samarbejdet med indgangsordningen forpligtes kommunerne til at overholde de givne sagsbehandlingslofter, hvilket evt. kan indfries gennem en anderledes prioritering hos kommunen.

Med loven muliggøres, at relevante statslige myndigheder, efter kommunalbestyrelsens ønske, kan overtage sager.

Lovforslaget forventes således samlet at medføre begræn-

sede økonomiske konsekvenser for berørte kommuner som følge af dialog og afledte opgaver i forbindelse med indgangsordningen og udpegning af industriparker.

Etablering og drift af indgangsordningen vil ikke have økonomiske eller implementeringsmæssige konsekvenser for regionerne.

5.2 Statslig udpegning af industriparker

For etablering af industriparker afsættes der midler til Plan- og Landdistriktsstyrelsen, Energistyrelsen, Miljøstyrelsen, Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø og Erhvervsstyrelsen til at gennemføre kommunedialog og screening af potentielle arealer til industriparker. Endvidere afsættes der midler til Plan- og Landdistriktsstyrelsen til at udarbejde eventuelle landsplandirektiver med rammer for kommunernes planlægning for industriparker. De statslige udgifter til at udarbejde landsplandirektiver afhænger af antallet af industriparker, som vil kræve landsplanlægning.

Det vurderes, at etableringen af en industripark vil være en attraktiv mulighed for mange kommuner mhp. på at tilvejebringe styrkede muligheder for tiltrækning og fastholdelse af produktionserhverv og arbejdspladser lokalt, herunder i landdistrikter med øgede skatteindtægter til følge, flere og nye arbejdspladser og bedre mulighed for at fastholde borgere.

Erhvervsministeriet vurderer, at der ikke vil være DUT-kompensation til kommunerne til planlægning for industriparker, idet de alene etableres på baggrund af et kommunalt ønske. Der lægges op til, at kommunal understøttelse af erhvervsinfrastrukturen omkring industriparkerne vil skulle afholdes inden for de kommunale anlægslofter.

Erhvervsministeriet har overvejet, hvorvidt lovforslaget følger de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

Det vurderes, at princip nr. 1 om enkle og klare regler er opfyldt, da regler og begreber er formuleret på en klar, enkel entydig og konsistent måde, og det er tydeligt, at viden om implementeringskonsekvenser, herunder sagsbehandlingstider, er inddraget i lovudarbejdelsen. — Det vurderes, at princip nr. 2 om digital kommunikation er overholdt, da lovforslaget indeholder en bemyndigelsesbestemmelse, der påtænkes udmøntet til, at kommunikationen med ansøgere skal ske digitalt.

Det vurderes, at princip nr. 3 om automatisk sagsbehandling er overholdt da der i en vis grad er indsat objektive kriterier såsom, at indgangsordningen kan anvendes, hvis etableringen m.v. udgør mindst 100 mio. kr. og, hvis etableringen m.v. kræver tilladelse m.v. fra både statslige og kommunale myndigheder.

Det vurderes, at princip nr. 4 om sammenhæng på tværs – ensarterede begreber og brug af data er overholdt, da der anvendes begreber og definitioner, der stammer fra EU-retten. Det bemærkes endvidere, at der som led i indsatsen ikke udvikles et nyt IT-system, men at den digitale understøttelse af virksomhedernes godkendelsesforløb derimod vil ske med anvendelse af eksisterende digitale platforme herunder

Virksomhedsguiden og MitVirk, samt at der i den forbindelse også vil være fokus på genbrug af begreber og data.

Det vurderes, at princip nr. 5 om tryk og sikker datahåndtering er overholdt, da lovforslaget blandt andet lægger op til genbrug af data. Indgangsordningen er et centralt kontaktpunkt, og der vil således være mulighed for at genanvende data på tværs af myndigheder på en tryk og sikker måde. Det bemærkes endvidere, at indgangsordningen for produktionsvirksomheder er oprettet som følge af krav i NZIA-forordningen, og at der i regi af denne forordning vil ske koordination af indsatsen med nationale kontaktpunkter for nettonulteknologiprodukter.

Det vurderes, at princip nr. 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur er overholdt, da der som nævnt ovenfor ikke udvikles et nyt IT-system, men derimod anvendes eksisterende offentlig infrastruktur.

Det vurderes, at princip nr. 7 om forebyggelse af snyd og fejl er efterlevet, da Erhvervsstyrelsen vil fastlægge procedurer ifm. behandling af ansøgninger mhp. at sikre, at virksomhedens anmodning om adgang til indgangsordningen er udarbejdet på et korrekt grundlag, ligesom der vil blive udarbejdet en sagsgang med klare procedurer for sagsbehandling.

På baggrund af ovenstående, er det den samlede vurdering, at lovforslaget overholder principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget om etablering af en indgangsordning for produktionsvirksomheder skal sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces i forbindelse med de nødvendige godkendelser til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg. Den foreslåede ordning indebærer en væsentlig fordel for de produktionsvirksomheder, der gør brug af indgangsordningen. De lovbestemte frister forventes at skabe kortere sagsbehandlingstid for virksomhederne, samt større klarhed omkring processen i forbindelse med indhentelsen af de nødvendige myndighedsgodkendelser til anlægsprojekter og vil i nogle tilfælde muliggøre en hurtigere iværksættelse af projekterne end tidligere.

Den foreslåede adgang til udpegning af nye industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder giver kommunerne nye muligheder for at sikre egnede arealer med adgang til den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, herunder blandt andet el, vand, transport og afledning af spildevand, hvilket kan have en positiv effekt på de samlede etableringsomkostninger, for de virksomheder, som ønsker at placere sig i parkerne.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige klima-

mæssige konsekvenser. Forslaget indeholder alene erhvervsrettede initiativer, der har til formål at sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces i forbindelse med de nødvendige godkendelser til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg samt udpegnings af industri-parker med nødvendig erhvervsmæssig infrastruktur forbeholdt produktionsvirksomheder.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige miljø- og naturmæssige konsekvenser. Lovforslaget indeholder alene erhvervsrettede initiativer, der har til formål at sikre en hurtigere og smidigere myndighedsproces i forbindelse med de nødvendige godkendelser til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg samt udpegnings af industri-parker med nødvendig erhvervsmæssig infrastruktur forbeholdt produktionsvirksomheder. Der ændres ikke på de regler, der i dag gælder for produktionsvirksomheder, herunder miljøregulering og mulighederne for at kunne planlægge for arealer til produktionsvirksomheder.

10. Forholdet til EU-retten

Lov om én indgang for produktionsvirksomheder og om statslig udpegnings af industri-parker supplerer og gengiver visse bestemmelser i NZIA-forordningen og CRMA-forordningen. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Bestemmelsernes gengivelse i loven er således begrundet i strengt praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. decem-

ber 2024 til den 24. januar 2025 (31 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Ankestyrelsen (ligebehandlingsnævnet), Arbejdstilsynet, Bane Danmark, Beskæftigelsesministeriet, Beredskabsstyrelsen, By & Havn, By-, Land- og Kirkeministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet, Centralorganisationen af industriansatte i Danmark (CO-industri), Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Byggeri, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Metal, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Regioner, Domstolsstyrelsen, Energinet.dk, Energistyrelsen, Finansministeriet, Forbrugerombudsmanden, Forsvarsministeriet, Geodatastyrelsen, Green Power Denmark, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Justitia, Justitsministeriet, Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kommunernes Landsforening, Kulturministeriet, Kystdirektoratet, Landbrug & Fødevarer, Lægemiddelindustriforeningen (Lif), Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Grøn Trepert, Ministeriet for Samfundssikkerhed og Beredskab, Miljøstyrelsen, Naturstyrelsen, Natur- og Miljøklagenævnet, Nordsøfonden, Ombudsmanden, Plan- og Landdistriktsstyrelsen, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, samtlige kommuner, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, SMV Danmark, Social- og Boligministeriet, Social- og Boligstyrelsen, Statsministeriet, Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø, Sundhedsstyrelsen, Sø- og Handelsretten, Søfartsstyrelsen, Trafikstyrelsen, Transportministeriet, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Vejdirektoratet, Vestre Landsret, Østre Landsret og 3F-Industri.

12. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Indgangsordningen vil bidrage til at lette kommunerne for administrative opgaver forbundet med vejledning af virksomheder og koordinering af godkendelsesforløb vedr. etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg. En industri-park vil kunne tilvejebringe styrkede muligheder for tiltrækning og fastholdelse af produktionsvirksomheder og arbejdspladser lokalt, herunder i landdistrikter.	Myndighedsbehandling af oprettelsen af indgangsordningen til produktionsvirksomheder samt statslig udpegnings af industri-parker vil medføre udgifter til staten, som der samlet set afsættes 102,4 mio. kr. til. Lovforslaget forventes at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for berørte kommuner.

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vil have positive implementeringsmæssige konsekvenser idet etableringen af indgangsordningen, vil skabe en klar arbejdsdeling og styrket koordination imellem de pågældende myndigheder.	Som følge af samarbejdet med indgangsordningen forpligtes myndighederne til at overholde de givne sagsbehandlingslofter, hvilket evt. kan indfries gennem en anderledes prioritering hos myndighederne.
Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter	En industripark forbeholdt produktionsvirksomheder forventes at få en positiv effekt for landdistrikterne, idet udpegningen supplerer de områder, som allerede er udlagt til produktionserhverv og forudsættes at ske ud fra en geografisk fordeling.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder giver nye muligheder for at sikre egnede arealer med adgang til den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, hvilket forventes at have en positiv effekt på de samlede etableringsomkostninger, for de virksomheder, som ønsker at placere sig i parkerne.	Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Den foreslåede ordning med lovbestemte frister mhp. hurtigere og smidigere myndighedsproces forventes at skabe kortere sagsbehandlingstid for virksomhederne og større klarhed omkring godkendelsesprocessen, hvilket forventes at have en positiv effekt ift. virksomhedernes administration.	Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne		Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.
Klimamæssige konsekvenser		Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige klimamæssige konsekvenser.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser		Lovforslaget vurderes ikke at medføre væsentlige miljø- og naturmæssige konsekvenser.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder supplerende bestemmelser til at sikre overholdelsen af Danmarks EU-retlige forpligtelser i medfør af NZIA-forordningen og CRMA-forordningen ved oprettelsen af et centralt kontaktpunkt i form af indgangsordningen hos Erhvervsstyrelsen.	

Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X
---	----	--------------

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Virksomheder skal i forbindelse med etablering, udvidelse eller omdannelse af et produktionsanlæg indhente en lang række forskellige tilladelser, dispensationer eller anmeldelser hos statslige myndigheder og kommuner, f.eks. miljøgodkendelse i miljøbeskyttelsesloven, udlednings- og tilslutningstilladelse i medfør af spildevandsbekendtgørelsen, vandindvindingstilladelse i medfør af lov om vandforsyning, byggetilladelse i medfør af byggeloven m.v.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal have til formål at sikre et hurtigt og smidigt godkendelsesforløb for produktionsvirksomheders etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg på tværs af kommunale og statslige myndigheder samt at tilvejebringe attraktive arealer til industriparker forbeholdt produktionsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse vil fastlægge lovens formål om at tilgodese produktionsvirksomheder ved at skabe rammevilkår, der er attraktive og konkurrencedygtige, og dermed gøre hele Danmark til et attraktivt sted at placere og udvide sin virksomhed.

Efter det foreslåede *stk. 2*, har loven endvidere til formål at supplere Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter med senere ændringer og om ændring af forordning (EU) 2018/1724, herefter »NZIA-forordningen«, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1252 af 11. april 2024 om fastlæggelse af en ramme for at sikre en sikker og bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer og om ændring af forordning (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1724 og (EU) 2019/1020, herefter »CRMA-forordningen«.

Til § 2

Artikel 3 i NZIA-forordningen og CRMA-forordningen, indeholder definitioner af en række begreber, herunder nettonulteknologier, strategiske nettonulprojekter og godkendelsesprocedurer.

Den foreslåede *stk. 1*, gengiver forordningsdefinitioner og fastsætter supplerende definitioner, som er nødvendige for den nationale efterlevelse af forordningen samt for at udvi-

de indgangsordningen til også at omfatte andre produktionsvirksomheder.

Det foreslås i *nr. 1*, at definere »indgangsordningen« som en samlet, koordinerende myndighedsindgang for de af loven omfattede virksomheder til de kompetente myndigheders behandling af alle relevante tilladelser, dispensationer eller anmeldelser i forbindelse med at etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

NZIA-forordningen og CRMA-forordningen pålægger medlemsstaterne at oprette et eller flere centrale kontaktpunkter til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter samt for at sikre en sikker og bæredygtig forsyning med kritiske råstoffer. Den foreslåede bestemmelse danner hjemmel for etableringen af et sådant kontaktpunkt i Erhvervsstyrelsen under navnet »indgangsordningen«.

Det foreslås i *nr. 2*, at definere »produktionsvirksomhed«, som virksomheder, der er omfattet af krav om miljøgodkendelse eller krav om regelmæssige tilsyn, jf. dog *stk. 2*.

Der er tale om en supplerende definition, som foreslås indsat, af hensyn til de virksomheder, som skal have adgang til at benytte indgangsordningen, uden at være omfattet af enten NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen.

Den foreslåede definition skal forstås i overensstemmelse med definitionen af produktionsvirksomheder i § 11 a, *stk. 12*, i planloven. Det følger af denne bestemmelse, at begrebet skal forstås som virksomheder omfattet af bekendtgørelse nr. 1458 af 12. december 2017 om godkendelse af listevirksomhed, bekendtgørelse om miljøkrav for mellemstore fyringsanlæg, som har hjemmel i lov om miljøbeskyttelse, bekendtgørelse om virksomheder, der forarbejder emner af jern, stål eller andre metaller, som har hjemmel i lov om miljøbeskyttelse, eller virksomheder anført på bilag 1 til bekendtgørelse om brugerbetaling for godkendelse m.v. og tilsyn efter lov om miljøbeskyttelse og lov om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v., som har hjemmel i lov om miljøbeskyttelse og lov om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v.

Definitionen vil således omfatte virksomheder, der har egen produktion og udvikler, producerer og fremstiller varer eller tjenesteydelser, som virksomheden videresælger til enten andre virksomheder eller til private forbrugere. Eksempler på produktionsvirksomheder er virksomheder inden for fødevarer-, medicinal-, foder-, fiske-, metal-, plast-, papir-, råstofudvinding- og energiindustrien. Definitionen vil der-

imod ikke omfatte forsyningsvirksomheder, herunder virksomheder på el-, gas-, vand-, PtX- og fjernvarmeområdet, uanset, om de delvist måtte falde under de oven for nævnte bekendtgørelser, primærerhverv, herunder husdyrbrug, dambrug og landbrug, fiskerivirksomheder, krematorier, samt detail- og dagligvarehandel, caféer, restauranter, mindre værksteder m.v.

Det foreslås i *nr. 3*, at definere »kompetent myndighed« som det organ inden for den offentlige forvaltning, hvortil afgørelseskompetencen i et trin af godkendelsesforløbet, helt eller delvist er henlagt.

Den foreslåede definition skal forstås i overensstemmelse med NZIA-forordningens anvendelse af begrebet »kompetent myndighed«.

Det foreslås i *nr. 4*, at definere »godkendelsesprocedure« som en proces omfattet af artikel 3, nr. 19, i NZIA-forordningen.

Da definitionen allerede følger udtrykkeligt af NZIA-forordningen, er den foreslåede bestemmelse indsat med henblik på at tydeliggøre forskellen i forhold til »godkendelsesforløb«, jf. den følgende bestemmelse, som falder uden for NZIA-forordningens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 5*, at definere »godkendelsesforløb« som en proces, der omfatter alle relevante tilladelser, dispensationer eller anmeldelser til at bygge, udbygge og omdanne produktionsanlæg og produktionsvirksomheder, som opfylder betingelserne for at benytte indgangsordningen.

Der er tale om en supplerende definition som foreslås indsat af hensyn til de produktionsvirksomheder, som skal have adgang til at benytte indgangsordningen, uden at være omfattet af enten NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen.

Efter den foreslåede bestemmelse vil definitionen af et godkendelsesforløb omfatte alle ansøgninger og procedurer fra anerkendelse af, at ansøgningen er fuldstændig til indgangsordningens meddelelse om den samlede afgørelse. Den foreslåede definition svarer indholdsmæssigt til NZIA-forordningens artikel 3, nr. 19, og er indsat i loven af hensyn til de projekter, som falder uden for forordningens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 6*, at definere »produktionsanlæg« som bygninger, faciliteter og maskiner, der benyttes ved produktionen i en produktionsvirksomhed.

Efter den foreslåede bestemmelse vil en virksomhed, der er omfattet af NZIA-forordningen, CRMA-forordningen eller loven kunne benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse til etableringen, udvidelsen eller omdannelsen af en ny produktionsvirksomhed eller etableringen, udvidelse eller omdannelse af faciliteter, maskiner eller øvrige produktionsanlæg, der benyttes til produktionen.

Det foreslås i *nr. 7*, at definere »nettonulprojekt« som et projekt omfattet af artikel 3, nr. 16, i NZIA-forordningen.

Definitionen henviser alene til gældende ret, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosys-

tem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724.

Det foreslås i *nr. 8*, at definere »strategisk nettonulprojekt«, som et projekt omfattet af artikel 3, nr. 18, i NZIA-forordningen.

Strategiske nettonulprojekter bidrager særligt til EU's teknologiske og industrielle modstandsdygtighed og kan, sammenlignet med almindelige nettonulprojekter, blandt andet opnå kortere lofter for sagsbehandlingstiden på mellem 9 og 12 måneder.

Definitionen henviser alene til gældende ret, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologiprodukter.

Det foreslås i *nr. 9*, at definere »investeringssum« som direkte omkostninger forbundet med etablering, udvidelse eller omdannelse af en produktionsvirksomhed eller en produktionsvirksomheds eksisterende produktionsanlæg, der er omfattet af indgangsordningen.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en supplerende definition af hensyn til de produktionsvirksomheder, som skal have adgang til at benytte indgangsordningen, uden at være omfattet af enten NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen. Den foreslåede definition af investeringssum skal ses i sammenhæng med kriteriet i den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3 om produktionsvirksomheders adgang til at benytte indgangsordningen uden for de forordningsbestemte tilfælde, såfremt de har anlægsudgifter på over 100 mio. kr.

Det foreslås i *nr. 10*, at definere »industripark« som et geografisk sammenhængende areal, hvor der kan realiseres projekter til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

Den foreslåede definition af industripark skal ses i sammenhæng med § 13 om udpegning af industriparker. Med den foreslåede bestemmelse bemyndiges erhvervsministeren til efter forhandling med ministeren for byer og landdistrikter og efter ansøgning fra en kommunalbestyrelse at udpege geografisk sammenhængende arealer til etablering af industriparker.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om afgrænsningen af produktionsvirksomheder efter forhandling med miljøministeren.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med definitionen i stk. 1, nr. 2. Med den foreslåede bestemmelse bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om definitionen af produktionsvirksomheder i lovens forstand, og dermed hvilke virksomheder, der skal have mulighed for at gøre brug af indgangsordningen. Det bemærkes, at regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse ikke vil ændre definitionen af produktionsvirksomheder ift. kommunernes planlægning efter planloven, idet produktionsvirksomheder i denne forbindelse fortsat er defineret

i planloven. Det foreslås, at reglerne om afgrænsningen af produktionsvirksomheder i forhold til indgangsordningen vil skulle fastsættes efter forhandling med miljøministeren.

Til § 3

Et godkendelsesforløb kræver ofte flere godkendelser fra en række myndigheder, hvilket kan være både tids- og resourcekrævende, ligesom det forudsætter kendskab til forløbet, herunder krav og frister. Indgangsordningen får en koordinerende rolle i forhold til produktionsvirksomheders ansøgninger til de kompetente myndigheder. Indgangsordningen kan således varetage kontakten med de kompetente myndigheder på vegne af produktionsvirksomheder. Dette kan indebære besvarelse af opfølgende spørgsmål fra de kompetente myndigheder, opfølgning på sagens fremdrift hos de kompetente myndigheder og andre relevante myndighedsopgaver.

Der er ikke efter gældende ret, hjemmel til oprettelse af et fælles myndighedskontaktpunkt for etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

Efter det foreslåede *stk. 1*, etableres indgangsordningen som en del af Erhvervsstyrelsen.

Indgangsordningen vil således være en del af Erhvervsstyrelsen og ikke en selvstændig myndighed.

Med det foreslåede *stk. 2*, fastslås det, at indgangsordningen har til opgave at sikre hurtige og smidige godkendelsesforløb for virksomheder, der ønsker at etablere, udvide eller omdanne et produktionsanlæg, som opfylder betingelserne i §§ 8 eller 10.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *2* vil således muliggøre, at der under Erhvervsstyrelsen kan etableres en fælles myndighedsindgang, som kan varetage den koordinerende opgave i forhold til muliggøre hurtig og smidig myndighedsgodkendelsesproces ved virksomheders ansøgning om de nødvendige tilladelser til etablering og udvidelse af produktionsfaciliteter. Indgangsordningen vil ikke overtage partsbeføjelser, og vil følgelig ikke kunne træffe beslutninger på vegne af ansøgers virksomheder. Indgangsordningen vil ligeledes ikke sende ansøgninger om de forskellige tilladelser på vegne af virksomheden eller yde konkret indholdsmæssig rådgivning til virksomheden om ansøgninger.

Indgangsordningen får til opgave at lette og koordinere godkendelsesforløb for produktionsvirksomheder, der opfylder de i loven fastsatte betingelser. Indgangsordningens opgaver med at lette og koordinere godkendelsesforløb i medfør af bestemmelsen må ikke forveksles med indgangsordningens opgaver i forhold til godkendelsesprocedurer, jf. lovforslagets kapitel 5, og som følger af henholdsvis NZIA-forordningen og CRMA-forordningen.

Efter det foreslåede *stk. 3*, får indgangsordningen endvidere til opgave at informere og formidle vejledning om ansøgning om tilladelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

Indgangsordningen vil gennem bl.a. formidling af vejledning, hvor det er muligt, skulle lette godkendelsesforløb for produktionsvirksomheder, eksempelvis ved at henvise

til, hvor produktionsvirksomheder kan få oplysninger om forløbet, vejlede ansøgerne til at indsende fuldt oplyste ansøgninger eller på anden måde lette forløbet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at indgangsordningen skal formidle vejledning fra de kompetente myndigheder, herunder om relevant EU-regulering inden for disse myndigheders områder, til produktionsvirksomheder om tilladelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsvirksomheder. Produktionsvirksomheder kan således anmode indgangsordningen om vejledning inden for de kompetente myndigheders ressortområder, hvorefter indgangsordningen vejleder virksomhederne produktionsvirksomheder. Indgangsordningen yder vejledning inden for de kompetente myndigheders ressortområde i regi af disse myndigheders deltagelse i indgangsordningen. Vejledningen vil eksempelvis kunne vedrøre, hvilke krav produktionsvirksomheder skal opfylde i forbindelse med et godkendelsesforløb. Indgangsordningen vil endvidere kunne informere produktionsvirksomheder om forhold af betydning for deres igangværende eller potentielle godkendelsesforløb. Dette kunne eksempelvis være forventede sagsbehandlingstider.

Indgangsordningen kan formidle vejledning om ansøgning om tilladelse til etablering, udvidelse og omdannelse af produktionsvirksomheder, selvom der ikke formelt set er påbegyndt et godkendelsesforløb jf. § 2, nr. 5.

Til § 4

Efter gældende ret er der ikke særskilt hjemmel til indgangsordningens udveksling af oplysninger med andre myndigheder.

Efter det foreslåede *stk. 1* kan indgangsordningen, til brug for varetagelsen af sine opgaver, udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at indgangsordningen har et klart grundlag til at indsamle, behandle og videregive oplysninger på tværs af indgangsordningen og de kompetente myndigheder. Det omfatter bl.a. oplysninger om ansøgers virksomheder, herunder ansøgningsmateriale fra disse samt andet materiale, som de kompetente myndigheder måtte have af relevans for godkendelsesforløbet. Det kunne også være almindelige personoplysninger, eksempelvis i form af kontaktoplysninger på medarbejdere hos ansøgers virksomheden.

Efter det foreslåede *stk. 2*, kan indgangsordningen på ansøgers virksomhedens vegne pålægge de kompetente myndigheder at udlevere oplysninger af betydning for godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet.

Når der er tale om en udenlandsk investor, indgår Udenrigsministeriet i indgangen. Hermed sikres sammenhæng med det samlede forløb om en potentiel investering i Danmark, som Udenrigsministeriet varetager over for den udenlandske investor.

Den foreslåede bestemmelse skal give indgangsordningen bedre forudsætninger for at bistå ansøgers virksomheden i forbindelse med virksomhedens godkendelsesprocedure eller godkendelsesforløb, herunder varetage sine opgaver som

samlet, koordinerende myndighedsindgang til de kompetente myndigheders behandling af alle relevante tilladelser, dispensationer eller anmeldelser i forbindelse med at etablere, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg.

Til § 5

Da indgangsordningen etableres med denne lov, er der ikke efter gældende ret særskilt hjemmel til, at indgangsordningen kan sætte frister for de kompetente myndigheders sagsbehandlingstid og besvarelse af spørgsmål samt for produktionsvirksomheders besvarelse af spørgsmål eller indsendelse af supplerende oplysninger.

Efter det foreslåede *stk. 1*, kan indgangsordningen, i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver, fastsætte frister for de kompetente myndigheders sagsbehandlingstid og besvarelse af spørgsmål.

Den foreslåede bestemmelse vil give indgangsordningen mulighed for at pålægge de kompetente myndigheder at gennemføre deres sagsbehandling, herunder træffe afgørelse, og besvare spørgsmål inden for de af indgangsordningen fastsatte frister. Indgangsordningen vil i forbindelse med fastsættelsen af fristerne skulle tage højde for sagens forhold, herunder dens kompleksitet. Indgangsordningen vil derfor som udgangspunkt skulle høre den kompetente myndighed, inden indgangsordningen fastsætter en frist for den kompetente myndigheds sagsbehandlingstid.

Efter det foreslåede *stk. 2*, kan indgangsordningen fastsætte frister for ansøgers virksomhedens besvarelse af spørgsmål eller indsendelse af supplerende oplysninger i forbindelse med de kompetente myndigheders sagsbehandling.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at et godkendelsesforløb ikke trækker ud som følge af ansøgers virksomhedens manglende medvirken til sagens oplysning. Indgangsordningen vurderer selv, efter inddragelse af de kompetente myndigheder, om dette er tilfældet. Overholdes en fastsat frist ikke, kan det have betydning for beregningen af godkendelsesforløbets varighed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12.

Efter det foreslåede *stk. 3*, kan indgangsordningen forelægge de kompetente myndigheder virksomheders ansøgninger om anerkendelse som strategisk nettonulprojekt. Indgangsordningen kan i den forbindelse pålægge de kompetente myndigheder at afgive udtalelse herom inden for en frist.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at de kompetente myndigheder bliver forpligtet til at komme med en udtalelse til brug for indgangsordningens vurdering i sager, hvor en virksomhed har ansøgt om anerkendelse som strategisk nettonulprojekt, jf. NZIA-forordningens artikel 13. Indgangsordningen kan i den forbindelse pålægge de kompetente myndigheder en frist for udtalelsen. I forbindelse med fastsættelsen af fristen, tager indgangsordningen højde for projektets karakter, og fastsætter en rimelig frist.

Efter det foreslåede *stk. 4*, fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om processen for udpegningen af projekter som strategiske nettonulprojekter.

Den foreslåede bestemmelse vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at ansøgning om udvælgelse som strategisk nettonulprojekt skal foregå gennem Europa-Kommissionens digitale ansøgningsmodul og at Erhvervsstyrelsen kan dele ansøgningen med andre statslige myndigheder i forbindelse med sagsbehandlingen for at indhente en faglig udtalelse om, hvorvidt projektet omhandler en nettonulteknologi, og en vurdering af, hvorvidt og i hvilket omfang projektet lever op til kriterierne for udvælgelse, jf. artikel 13 i NZIA-forordningen.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at ansøgninger, der opfylder kriterierne i NZIA-forordningen vil blive forelagt erhvervsministeren med henblik på endelig udvælgelse som strategiske nettonulprojekter.

Til § 6

Da indgangsordningen etableres med denne lov, er der ikke efter gældende ret en pligt for andre myndigheder til at orientere indgangsordningen om sagsbehandlingsskridt og ekspeditioner i godkendelsesprocedurer som følge af NZIA-forordningen og CRMA-forordningen eller i godkendelsesforløb som defineret i denne lov.

Efter det foreslåede *stk. 1*, skal de kompetente myndigheder uden ugrundet ophold orientere indgangsordningen om alle væsentlige sagsbehandlingsskridt og ekspeditioner i godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet.

Den foreslåede underretningspligt er en afgørende forudsætning for, at indgangsordningen kan varetage sin koordinerende opgave. En løbende orientering om væsentlige sagsbehandlingsskridt og oplysninger af betydning for godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet skal sikre, at indgangsordningen til hver en tid har et overblik over status for sagsbehandlingen ved de involverede kompetente myndigheder.

»Væsentlige sagsbehandlingsskridt« vil skulle forstås i overensstemmelse med begrebet i offentlighedslovens § 13, stk. 2. Orienteringen skal foregå parallelt med, at det væsentlige sagsbehandlingsskridt foretages.

Ved »ekspeditioner« forstås øvrige, mindre skridt som skønnes relevante for indgangsordningen at være orienteret om. Forpligtelsen gælder både i forhold til godkendelsesprocedurer, jf. det foreslåede kapitel 5 og for godkendelsesforløb, jf. det foreslåede kapitel 6.

Efter det foreslåede *stk. 2*, skal de kompetente myndigheder udlevere oplysninger på indgangsordningens forespørgsel og inden for en frist, som indgangsordningen har fastsat.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at indgangsordningen kan pålægge de kompetente myndigheder at udlevere oplysninger, som indgangsordningen vurderer, er af relevans for godkendelsesproceduren eller godkendelsesforløbet. Ved fastsættelse af fristen vil indgangsordningen skulle tage højde for karakteren af de oplysninger, der anmodes om, ligesom indgangsordningen vil skulle lægge vægt på, at fristen er rimelig. Indgangsordningen foretager en høring af de kompetente myndigheder, inden indgangsordningen fastsætter en frist.

De kompetente myndigheders udlevering af oplysninger af betydning for godkendelsesforløbet sker forudsætningsvis med virksomhedens samtykke, idet virksomheden selv har valgt at bruge indgangsordningen.

Til § 7

Efter gældende ret har miljøministeren og ministeren for grøn trepart særskilte call-in beføjelser efter miljøbeskyttelsesloven § 82.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren, miljøministeren og ministeren for grøn trepart kan bemyndige en myndighed under hvert af de pågældende ministerier til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt den pågældende minister.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at vedkommende ressortminister kan bemyndige myndigheder under sit ressort til at udøve de call-in beføjelser, som følger af bestemmelsen.

Miljøministeren og ministeren for grøn trepart kan derudover fortsat vælge at overtage sager efter eksisterende praksis efter miljøbeskyttelsesloven § 82. Det foreslåede ændrer ikke de gældende betingelser for de pågældende ministres adgang til at gøre brug af call-in beføjelserne i øvrigt.

Det foreslås i *stk. 2*, at miljøministeren, for produktionsvirksomheder omfattet af denne lov, som benytter indgangsordningen efter §§ 8 eller 10 og efter anmodning fra kommunalbestyrelsen samt i øvrigt i særlige tilfælde, kan beslutte at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser vedrørende miljøgodkendelse efter lov om miljøbeskyttelse § 33 og lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter.

Udgangspunktet er, at en miljøgodkendelsessag behandles af den myndighed, der har godkendelseskompetencen efter bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed. Den foreslåede call-in ordning skal kun finde anvendelse i særlige tilfælde. Ved call-in efter denne lov vil der således blive lagt vægt på hensynet til national økonomisk vækst, derudover skal der sandsynliggøres en væsentlig optimering af processen ved kompetenceovergangen. Overtagelse vil som udgangspunkt ske efter kommunalbestyrelsens anmodning. Kommunalbestyrelsen kan udelukkende anmode om overtagelse, og det kan altså ikke forlanges, at miljøministeren skal overtage en sag.

Det foreslås i *stk. 3*, at ministeren for grøn trepart for produktionsvirksomheder omfattet af denne lov, som benytter indgangsordningen efter §§ 8 eller 10 og efter anmodning fra kommunalbestyrelsen samt i øvrigt i særlige tilfælde, kan beslutte at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser efter lov om naturbeskyttelse og lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

Udgangspunktet er, at en sådan sag behandles af den myndighed, der har godkendelseskompetencen. Call-in skal kun finde anvendelse i særlige tilfælde. Ved call-in efter denne lov vil der således blive lagt vægt på hensynet til national vækst, derudover skal der sandsynliggøres en væsentlig optimering af processen ved kompetenceovergangen. Overta-

gelse vil som udgangspunkt ske efter kommunalbestyrelsens anmodning. Kommunalbestyrelsen kan udelukkende anmode om overtagelse, og det kan altså ikke forlanges, at ministeren for grøn trepart skal overtage en sag.

Ministeren for grøn trepart kan derudover fortsat vælge at overtage sager efter eksisterende praksis efter miljøbeskyttelsesloven § 82.

Til § 8

NZIA-forordningens artikel 6 og CRMA-forordningens artikel 9 pålægger medlemsstaterne at udpege ét eller flere centrale kontaktpunkter.

Efter det foreslåede *stk. 1*, kan virksomheder omfattet af reglerne i NZIA-forordningen benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af anlæg til nettonulprojekter.

Den foreslåede bestemmelse er en supplerende bestemmelse til opfyldelse af artikel 6 i NZIA-forordningen.

Efter det foreslåede *stk. 2*, kan også virksomheder omfattet af reglerne i CRMA-forordningen benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse til projekter der vedrører udvinding-, forarbejdning- eller genanvendelse vedrørende kritiske råstoffer.

Den foreslåede bestemmelse er en supplerende bestemmelse til opfyldelse af artikel 9 i CRMA-forordningen.

Efter det foreslåede *stk. 3*, fastsætter erhvervsministeren regler om henvendelse til indgangsordningen, herunder krav om digital kommunikation.

Der vil blive fastlagt regler for digital ansøgning, hvor virksomheder, der ønsker at benytte indgangsordningen skal udfylde en anmodningsblanket på hjemmesiden Virk.dk.

Til § 9

Hverken NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen giver ansøgevirksomheder en egentlig ret til en fast kontaktperson ved medlemsstatens centrale kontaktpunkt.

Det foreslås i *stk. 1*, at ansøgevirksomheder, der opfylder betingelserne, i § 8, tildeles en kontaktperson hos indgangsordningen. Indgangsordningen er ansvarlig for at bistå ansøgevirksomheden gennem godkendelsesproceduren, herunder udarbejde en procesplan for virksomhedens samlede godkendelsesprocedure.

Formålet med det foreslåede er, at ansøgevirksomheden så vidt muligt vil skulle korrespondere med den samme person hos indgangsordningen, der kender virksomhedens sag og status herpå, så det bl.a. undgås, at virksomheden skal forklare sig forfra igen og igen. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at virksomheden vil kunne rette henvendelse til den tildelte kontaktperson, der herefter vil bistå virksomheden gennem den pågældende godkendelsesproces. En samlet procesplan med milepæle for de enkelte tilladelser, dispensationer eller anmeldelser skal bidrage til at skabe gennemsigtighed i den samlede myndighedsbehandling.

Efter det foreslåede *stk. 2*, vil indgangsordningen kunne

afvise ansøgninger fra virksomheder, som ikke opfylder betingelserne, jf. § 8.

Den foreslåede bestemmelse tydeliggør indgangsordningens mulighed for at træffe afgørelse om afvisning af ansøgninger fra virksomheder, som ikke opfylder de forordningsbestemte betingelser for adgang til det centrale kontaktpunkt.

Til § 10

Da indgangsordningen etableres med denne lov, har produktionsvirksomheder ikke efter gældende ret adgang til at benytte indgangsordningen

Det foreslås i *stk. 1*, at produktionsvirksomheder kan benytte indgangsordningen ved ansøgning om tilladelse, dispensation eller anmeldelse til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlæg, hvis produktionsanlægget opfylder en af betingelserne i det foreslåede nr. 1-3.

Den foreslåede bestemmelse vil fastsætte i hvilke tilfælde, produktionsvirksomheder, som defineret i lovforslagets § 2 vil have mulighed for at benytte indgangsordningen. De pågældende virksomheder vil således ikke have pligt til at anvende ordningen og kan frit vælge, om de vil undlade at anvende ordningen, eller henvende sig på et senere tidspunkt i godkendelsesforløbet. Det vil dog være en forudsætning for at anvende indgangsordningen, at virksomhederne opfylder mindst én af de tre oplistede betingelser.

Efter det foreslåede *nr. 1*, vil ansøgers virksomheden kunne anvende indgangsordningen, hvis virksomheden ønsker at etablere, udvide eller omdanne et produktionsanlæg i en industripark udpeget efter denne lov.

Efter det foreslåede *nr. 2*, vil ansøgers virksomheden kunne anvende indgangsordningen, hvis etableringen eller udvidelsen af produktionsanlægget kræver anmeldelse til, dispensation eller tilladelse fra både statslige og kommunale myndigheder.

Det foreslåede vil gælde uanset hvilke former for tilladelser, dispensationer eller anmeldelser, der er tale om. Det afgørende er, at både statslige og kommunale myndigheder er involveret i processen.

Efter det foreslåede *nr. 3*, vil ansøgers virksomheden kunne anvende indgangsordningen, hvis den projekterede investeringssum til etablering, udvidelse eller omdannelse af produktionsanlægget udgør mindst 100 mio. kr.

Virksomheden vil skulle være i stand til at sandsynliggøre, at den projekterede investeringssum til etablering eller udvidelse af virksomheden andrager mindst 100 mio. kr. Dokumentationen kan eksempelvis bestå af forberedelser til planer, herunder, men ikke begrænset til, indgåelse af aftaler med underleverandører eller gennem en tro- og love erklæring. Den projekterede investeringssum kan desuden sandsynliggøres gennem mere detaljeret redegørelse for de forventede udgiftsposter. Indgangsordningen kan afvise ansøgninger, hvis disse ikke opfylder kriterierne ovenfor.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om yderligere krav for at benytte indgangsord-

ningen og om henvendelse til indgangsordningen, herunder krav om digital kommunikation.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at erhvervsministeren forudsættes at fastsætte supplerende kriterier, som ansøgers virksomhederne skal opfylde for at kunne benytte indgangsordningen. Den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis gøre det muligt for erhvervsministeren at stille krav om, at produktionsvirksomheder, som ønsker at benytte indgangsordningen skal benytte sig af en særlig digital ansøgningsblanket.

Den foreslåede bestemmelse vil dog ikke være til hinder for, at en virksomhed kan kontakte indgangsordningen med henblik på at modtage vejledning inden indgangsordningen modtager ansøgningen. Bestemmelsen vil desuden ikke være til hinder for, at kontakt med indgangsordningen, der ligger efter den indledende henvendelse sker på anden vis, herunder gennem telefon og e-mail.

Til § 11

Da indgangsordningen etableres med denne lov, har produktionsvirksomheder ikke efter gældende ret krav på en kontaktperson, som kan at bistå virksomheden gennem hele godkendelsesforløbet.

Det foreslås i *stk. 1*, at ansøgers virksomheder, der opfylder kriterierne i § 10, tildeles en kontaktperson hos indgangsordningen. Indgangsordningen er ansvarlig for at bistå virksomheden gennem godkendelsesforløbet, herunder ved at udarbejde en procesplan for virksomhedens samlede godkendelsesforløb.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at virksomheder, der opfylder adgangskriterierne efter § 11 tildeles en kontaktperson hos indgangsordningen. Det vil således være den pågældende kontaktperson, der varetager al korrespondancen mellem indgangsordningen og den pågældende virksomhed. Dermed sikres det, at virksomheden ved hvilken person, der skal bistå den i godkendelsesforløbet og således, hvem den skal kontakte med spørgsmål. Desuden undgås det, at der går viden eller fremdrift tabt ved, at der er flere involverede i korrespondancen. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at flere medarbejdere hos indgangsordningen kan bistå ved behandling af sagen, herunder kontakten til kompetente virksomheder, så længe det er den samme kontaktperson, der varetager kontakten til virksomheden. Bestemmelsen er endvidere ikke til hinder for, at indgangsordningen kan udpege en ny kontaktperson ved dennes forfald, eksempelvis som følge af sygdom eller jobskifte eller i andre særlige tilfælde, eksempelvis hvis samarbejdet med virksomheden ikke fungerer optimalt. Endeligt er bestemmelsen ikke til hinder for, at en virksomhed har kontakt til indgangsordningen i de indledende faser, herunder inden der er udpeget en kontaktperson.

Indgangsordningen vil udelukkende bistå ansøgers virksomhederne, herunder formidle vejledning.

Indgangsordningen forudsættes at inddrage relevante myndigheder. Eksempelvis inddrages Udenrigsministeriet, når ansøgers virksomheden er en udenlandsk virksomhed.

Endelig skal den foreslåede samlede procesplan med milepæle for de enkelte tilladelser, dispensationer eller anmeldelser, bidrage til at skabe gennemsigtighed i den samlede myndighedsbehandling.

Efter det foreslåede *stk. 2*, kan indgangsordningen afvise ansøgninger fra virksomheder, som ikke opfylder betingelserne, jf. § 10.

Den foreslåede bestemmelse tydeliggør indgangsordningens mulighed for at træffe afgørelse om afvisning af ansøgninger fra produktionsvirksomheder, som ikke opfylder de i loven fastsatte betingelser for adgang til det centrale kontaktpunkt.

Til § 12

Der findes ikke i gældende ret hjemmel til at fastsætte en bindende frist for godkendelsesforløb som omfattet af dette lovforslag.

Efter det foreslåede *stk. 1*, må et godkendelsesforløb ikke overskride 18 måneder fra sagen er fuldt oplyst, til alle afgørelser er truffet, jf. dog *stk. 2-7*.

Fristen vil skulle regnes fra ansøgningssagen er fuldt oplyst af ansøgers virksomheden.

Fristen gælder udelukkende i forbindelse med godkendelsesforløb, hvor indgangsordningen er blevet benyttet.

Fristen svarer til den, der gælder for godkendelsesprocedurer for projekter til fremstilling af nettonulteknologi, for hvilke den årlige fremstillingskapacitet ikke opgøres i GW, efter artikel 9, stk. 2 i NZIA-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der sættes et loft for, hvor lang tid et godkendelsesforløb maksimalt må vare. Ansøgers virksomheden vil dog ikke have et retskrav efter bestemmelsen, og vil således hverken have krav på godkendelse af sin ansøgning eller kunne få erstatning for direkte eller indirekte tab som følge af, at godkendelsesforløbets varighed overstiger 18 måneder fra indledning til afslutning.

Efter det foreslåede *stk. 2*, kan indgangsordningen for simple godkendelsesforløb, jf. *stk. 8*, fastsætte en frist på 12 måneder.

Den foreslåede vil indebære, at der for simple godkendelsesforløb kan fastsættes en kortere frist på 12 måneder end den almindelige frist på 18 måneder efter *stk. 1*. Bestemmelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i *stk. 8* om adgangen til at fastsætte regler om, hvad der skal anses for simple godkendelsesforløb i lovens forstand.

Fristen regnes fra ansøgningssagen er fuldt oplyst af ansøgers virksomheden.

Fristen gælder udelukkende i forbindelse med godkendelsesforløb, hvor indgangsordningen er blevet benyttet. Indgangen foretager en høring af kompetente myndigheder, inden indgangen fastsætter en frist.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis en miljøkonsekvensvurdering kræves i henhold til § 25 i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), medtages

de trin i vurderingen, der er omhandlet i § 20, stk. 1, i den nævnte lov, ikke i godkendelsesforløbets varighed.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at visse sagsbehandlingstrin ikke medregnes ved beregningen af godkendelsesforløbets varighed. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til NZIA-forordningens artikel 9, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis høringen i henhold til § 35, stk. 3, i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) viser, at der er behov for at supplere miljøkonsekvensvurderingsrapporten med yderligere oplysninger, kan indgangsordningen give ansøgers virksomheden mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger. I så fald meddeler indgangsordningen ansøgers virksomheden den dato, hvor de yderligere oplysninger skal foreligge, hvilket tidligst skal ske 30 dage fra datoen for meddelelsen. Perioden mellem fristen for tilvejebringelsen af yderligere oplysninger og forelæggelsen af disse oplysninger medregnes ikke i godkendelsesforløbets varighed.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at godkendelsesforløbets varighed ligeledes kan forlænges i tilfælde, hvor der er behov for at supplere miljøkonsekvensvurderingsrapporten. Såfremt ansøgers virksomheden således ikke forelægger oplysningerne inden for den tidsfrist, som indgangsordningen har fastsat, tæller fristoverskridelse ikke med i godkendelsesforløbets varighed. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til NZIA-forordningens artikel 9, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis godkendelse af ansøgningen kræver supplerende kommunal planlægning for områdets anvendelse, skal de trin, der følger af planloven, ikke medtages i godkendelsesforløbets varighed.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, at i de tilfælde, hvor godkendelse af produktionsvirksomhedens ansøgning kræver supplerende kommunal planlægning for anvendelsen af det ønskede område, vil den kommunale planlægningsproces ikke skulle indgå i beregningen af godkendelsesforløbets samlede varighed. Der er tale om en særregel om fristberegning, som alene vil gælde for produktionsvirksomheder, hvis projekter ikke er omfattet af NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen.

Det foreslås i *stk. 6*, at hvis godkendelse af ansøgningen kræver supplerende nettilslutning, skal de trin, der følger af planloven, ikke medtages i beregningen af godkendelsesforløbets varighed.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, at i de tilfælde, hvor godkendelse af produktionsvirksomhedens ansøgning kræver supplerende nettilslutning, skal denne ikke skulle indgå i beregningen af godkendelsesforløbets samlede varighed. Der er tale om en særregel om fristberegning, som alene vil gælde for produktionsvirksomheder, hvis projekter ikke er omfattet af NZIA-forordningen eller CRMA-forordningen.

Det foreslås i *stk. 7*, at hvis en ansøgers virksomhed ikke besvarer indgangsordningens spørgsmål eller indsender supplerende oplysninger, inden for den frist der er fastsat i medfør af § 5, stk. 2, kan godkendelsesforløbets varighed forlænges svarende til fristoverskridelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at indgangsordningen vil kunne forlænge godkendelsesforløbets varighed, hvis forsinkelsen skyldes ansøgers virksomhedens egne forhold. Bestemmelsen vil pålægge ansøgers virksomheden et medansvar for godkendelsesforløbets samlede varighed i tilfælde, hvor det ikke er muligt at overholde de lovbestemte frister grundet ansøgers virksomhedens egne forhold, og disse ikke kan tilskrives indgangsordningen eller de kompetente myndigheder, som er involveret i godkendelsesforløbet.

Godkendelsesforløbets varighed efter stk. 1 og 2, vil således kunne forlænges med den tid, der går fra, at virksomheden skulle have svaret indgangsordningen, og til det tidspunkt, hvor virksomheden rent faktisk svarer indgangsordningen på dets spørgsmål eller sender de supplerende oplysninger. Indgangsordningen oplyser virksomheden, når indgangsordningen mener, at spørgsmålene er besvaret fyldestgørende eller det relevante supplerende materiale er indsendt.

Det foreslås i *stk. 8*, at erhvervsministeren fastsætter regler om kriterier for simple godkendelsesforløb.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at erhvervsministeren kan fastlægge nærmere kriterier for, hvornår et godkendelsesforløb efter loven vil kunne anses for simpelt, herunder at virksomhedens projekt ikke er omfattet af miljøvurderingspligt.

Til § 13

Det er ikke efter gældende ret muligt for erhvervsministeren at udpege geografisk sammenhængende arealer til etablering af industriparker.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren, efter forhandling med ministeren for byer og landdistrikter og efter ansøgning fra en kommunalbestyrelse, kan udpege geografisk sammenhængende arealer til etablering af industriparker, hvis de kumulative betingelser i nr. 1-5 er opfyldt.

Efter det foreslåede *nr. 1*, skal der være et kommunalt ønske, herunder skal der være et kommunalt engagement i at understøtte udviklingen af de indmeldte arealer.

Det er således en central forudsætning, at etableringen af industriparken hviler på et kommunalt ønske herom, hvilket blandt andet vil forudsætte, at der er opbakning i kommunalbestyrelsen.

Efter det foreslåede *nr. 2*, skal der være en betydelig erhvervsinteresse i udpegningen af arealet.

Det forudsættes således, at der i forbindelse med det kommunale ønske om udpegningen af industriparken kan peges på et konkret behov for arealer til produktionsvirksomheder.

Efter det foreslåede *nr. 3*, er muligheden for udpegningen til industripark betinget af, at der enten allerede er den nødvendige erhvervsmæssige infrastruktur, herunder elnet, vand-, varme- og gasforsyning, eller hvor der planlægges herfor.

Specifikt i forhold til elnettet og gassystemet bemærkes det, at industriparker placeres, hvor der allerede er den nødvendige infrastruktur eller hvor der er planer for udbygning

i henhold til Energinet og netvirksomhedernes udviklingsplaner. Alle aktører har ret til adgang til nettet på lige og gennemsigtige vilkår. De samme hensyn gør sig gældende for gassystemet.

Efter det foreslåede *nr. 4* er muligheden for udpegning til industripark betinget af, at den nødvendige transportinfrastruktur allerede eksisterer, eller hvor der planlægges herfor.

Eksempler på transportinfrastruktur kan være veje, jernbaner mv.

Efter det foreslåede *nr. 5*, er muligheden for udpegning af industriparker, betinget af, at industriparken placeres i nærhed til arbejdskraft, herunder uddannelsesinstitutioner og internationale skoler og eksisterende erhvervsklynger.

Industriparkens placering i nærhed til arbejdskraft, herunder uddannelsesinstitutioner og internationale skoler og eksisterende erhvervsklynger er væsentligt for at sikre, at industriparken er attraktiv for både danske og udenlandske produktionsvirksomheder og kan tiltrække relevant arbejdskraft.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1-4*, at der ikke kan ske udpegning efter stk. 1, hvis arealet er beskyttet efter § 3 i lov om naturbeskyttelse, hvis arealet er fredet efter kapitel 6 i lov om naturbeskyttelse og lever op til kriterierne for beskyttet natur, hvis arealet er omfattet af reglerne om naturnationalparker i lov om naturbeskyttelse eller, hvis arealet er udpeget som et Natura 2000-område efter lov om miljømål m.v. for internationale naturbeskyttelsesområder.

Efter det foreslåede, vil industriparker ikke kunne udpeges, hvor der er beskyttet natur eller naturnationalparker. Et mindre område med beskyttet natur, f.eks. en beskyttet sø (iht. lov om naturbeskyttelse § 3), vil ikke være til hinder for, at der kan udpeges en industripark rundt om det mindre område, således at det mindre område med beskyttet natur ikke udpeges som del af industriparken. Dette med henblik på, at relevante eksisterende erhvervsområder eller andre relevante områder ikke udelukkes fra at kunne blive udpeget som industripark, hvis der ligger et mindre område med beskyttet natur i disse områder. Der må ikke foretages ændringer i tilstanden af de beskyttede naturtyper.

Den fysiske planlægning af parkerne forestås af kommunalbestyrelserne efter planlovens regler. Der ændres ikke på de regler, der i dag gælder for produktionsvirksomheder, herunder miljøregulering og mulighederne for at kunne planlægge for arealer til produktionsvirksomheder.

Det foreslåede vil indebære, at industriparker skal udpeges, hvor der ikke er beskyttet natur, udpegede naturnationalparker eller fremtidige naturnationalparker, som drøftes politisk. Den statslige screening af de indmeldte arealer til industriparker vil derfor undersøge disse forhold. Det bemærkes, at der i undersøgelsen skal tages hensyn til eksisterende og fremtidige elnet- og gassystemer, herunder også fremtidig udbygning af energiinfrastrukturen. Hensynet skal også varetages ifm. den konkrete udpegning af statslige industriparker, eksempelvis ved at der friholdes arealer, også inden for industriparkerne, til det kollektive net, herunder arealer til fremtidig udvidelse og udbygning af transmissi-

onsnettet allerede i forbindelse med udpegningen af arealer til industriparker.

I forbindelse med den politiske beslutning om udpegning af industriparker vil de øvrige nationale interesser efter planloven, inden for de konkrete arealer blive vurderet på baggrund af den statslige screening med inddragelse af relevante ressortområder. Det forventes derfor, at der som udgangspunkt ikke vil blive fremsat indsigelser fsva. nationale interesser efter udpegningen af industriparkerne.

Efter det foreslåede *stk. 3* kan erhvervsministeren ved udpegning efter *stk. 1* lægge særlig vægt på arealets geografiske sammenhæng med arealer udpeget som energipark efter § 3 i lov om statsligt udpegede energiparker.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at erhvervsministeren i forbindelse med udpegning af en industripark kan lægge særlig vægt på et areal som ligger i geografisk tilknytning eller sammenhæng med en energipark. Virksomhederne i den pågældende industripark vil f.eks. kunne udnytte de specifikke muligheder og infrastruktur, der eksisterer i energiparken, herunder muligheden for at koble sig op på strøm fra et VE-anlæg eller udnytte overskudsprodukter fra et PtX-anlæg og på den måde indgå i en forsynings- eller proceskæde sammen med vindmøller eller solcelleanlæg i en energipark.

Efter det foreslåede *stk. 4*, kan erhvervsministeren efter forhandling med ministeren for byer og landdistrikter fastsætte regler om ansøgning, offentliggørelse af kommunernes ansøgning, evaluering og udpegning af industriparker omfattet af *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der kan fastlægges rammer for kommuners indmelding af forslag til arealer til industriparker, som kan udpeges som industripark, herunder ved offentlig annoncering på en hjemmeside under Erhvervsministeriets ressortområde, forventeligt på Virk.dk.

Forslag, der indgives, vil blive vurderet i forhold til de betingelser, der følger af lovforslaget og regler udstedt med hjemmel heri.

Efter det foreslåede *stk. 5*, kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at et areal skal ophøre med at være udpeget som industripark.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at erhvervsministeren for eventuelle statslige arealreservationer til industriparker kan fastsætte regler om, at et areal skal ophøre med at være udpeget som industripark fem år efter, at det er blevet udpeget hertil, hvis den statslige arealreservation, som er fastsat i et landsplandirektiv, der er udstedt af ministeren for byer og landdistrikter, ikke er udnyttet. Den nærmere tidsafgrænsning skal afklares endeligt i dialog med kommunerne.

Hvis der er ønske om at få udpeget et areal til industripark, der ikke ligger i umiddelbar tilknytning til eksisterende udbygget byzone, kan kommunalbestyrelsen først gennemføre kommune- og lokalplanlægning, når ministeren for byer og landdistrikter har givet tilladelse hertil eller har udstedt et landsplandirektiv, der åbner mulighed for kommunalbestyrelsens lokalplanlægning. Uudnyttede stats-

lige arealreservationer bortfalder efter fem år, medmindre andet aftales konkret. Bestemmelser herom fastsættes i et landsplandirektiv, der udstedes af ministeren for byer og landdistrikter.

Til § 14

Der findes ikke i gældende ret hjemmel til, at erhvervsministeren ved digital annoncering kan indkalde ansøgninger fra kommunalbestyrelser til arealer, der kan udpeges som en industripark.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren ved digital annoncering kan indkalde ansøgninger fra kommunalbestyrelser til arealer, der kan udpeges som industripark, jf. § 13, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse vil danne ramme for erhvervsministerens gennemførelse af annonceringer, i de tilfælde hvor erhvervsministeren vælger, at der skal foretages annoncering. Annonceringen vil forventeligt ske på Erhvervsstyrelsens hjemmeside.

De foreslåede regler vil ikke kunne medføre et retskrav på at få udpeget det foreslåede areal som industripark. Det gælder uanset, at de fastsatte nødvendige betingelser er opfyldte.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgninger efter *stk. 1* skal indeholde en klar geografisk afgrænsning af det foreslåede areal og tilkendegivelse af, at kommunalbestyrelsen vil tilvejebringe det nødvendige plangrundlag med henblik på, at arealet kan anvendes til produktionsvirksomheder.

Afgrænsningen vil skulle angives med henvisning til kortmateriale i ansøgningen, og det vil således ikke være tilstrækkeligt, at der inden for et større område ønskes udpeget en industripark på et ubestemt areal.

Kravet vil dog ikke være til hinder for, at der under behandlingen af en ansøgning kan foretages justeringer af afgrænsningen. Det vil være muligt for erhvervsministeren i dialog med kommunalbestyrelsen både at indskrænke og udvide afgrænsningen af arealet set i forhold til det foreslåede areal. F.eks. vil det kunne vise sig nødvendigt at indskrænke arealet for at sikre, at nationale interesser ikke forhindrer arealets anvendelse til produktionsvirksomheder. Det kan endvidere vise sig hensigtsmæssigt at udvide arealet i dialog med kommunalbestyrelsen under hensyn til nærmere undersøgelser af de lokale forhold.

Ansøgningen bør i relevant omfang indeholde følgende oplysninger:

- 1) Arealets størrelse, zonestatus og eventuelle beskyttelseskrav.
- 2) Arealernes ejerforhold.
- 3) Arealernes tiltænkte anvendelse og baggrund herfor, herunder om arealet forbeholdes sektorspecifik produktion, samt om der er tale om nyetablering af produktionsfaciliteter eller anlæg i tilknytning til eksisterende produktionserhverv.
- 4) Redegørelse for de gældende miljøforhold, herunder miljøscreening, miljøvurdering samt oplysninger om

andre særlige miljøforhold af betydning for vurdering af ansøgningen.

- 5) Redegørelse for særlige interesser i anvendelsen af arealet, herunder i forhold til nationale planlægningsmæssige interesser.
- 6) Redegørelse for den tiltænkte kommunale proces, herunder tidsplan for tilvejebringelse af det fornødne planlægningsmæssige grundlag, planer for modning af arealerne, samt dialog med lodsejere om arealernes anvendelse.

Et krav om, at ansøgningen skal indsendes ved digital kommunikation, vil indebære, at indmeldelse af ansøgninger som det klare udgangspunkt ikke vil kunne anses for behørigt modtaget, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Det foreslås i *stk. 3*, at før udpegning af et areal som industripark i medfør af § 13, *stk. 1*, skal et forslag om udpegning offentliggøres digitalt.

Det foreslåede vil betyde, at der gælder en pligt til forudgående at offentliggøre et forslag om udpegning af en industripark i form af et udkast til bekendtgørelse.

Offentliggørelse forventes at ske gennem Høringsportalen. Som supplement til den påkrævede offentliggørelse kan forslaget offentliggøres andre steder, f.eks. på Erhvervsministeriets hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om indsendelse af ansøgninger efter *stk. 1*, herunder om frist for indsendelse af ansøgninger, om krav til ansøgningens indhold og form og om, at ansøgninger skal indsendes digitalt.

Til § 15

Efter dansk ret kræver enhver delegation af myndighedsbeføjelser og -opgaver udtrykkelig lovhjemmel. Efter gældende ret er det ikke muligt for en kommunalbestyrelse at delegerer sin afgørelseskompetence i sager som omhandlet i denne lov til en anden kommunalbestyrelse.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at en kommunalbestyrelse i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om tilladelser efter denne lovs §§ 8 og 10, efter aftale med en anden kommunalbestyrelse, kan bemyndige denne til på sine vegne at udøve myndighedsopgaver og hertil knyttede opgaver efter byggeloven, lov om naturbeskyttelse, lov om miljøbeskyttelse, lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) samt beredskabsloven og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse gælder for de myndighedsopgaver, som kommunalbestyrelsen, i henhold til de anførte love og regler udstedt med hjemmel i disse, varetager i forhold til projekter omfattet af dette lovforslag.

Bestemmelsen vil således give kommunalbestyrelser hjemmel til at indgå frivillige aftaler om delegation af afgørelseskompetence og varetagelse af de dermed forbundne nævnte myndighedsopgaver i de anførte sagstyper. Bestemmelsen omhandler alene de myndighedsopgaver, som kom-

munalbestyrelsen varetager i forhold til ansøgninger om tilladelser til projekter, som er omfattet af lovens §§ 8 og 10.

Adgangen til delegation efter den foreslåede bestemmelse er frivillig, og det vil være op til de samarbejdende kommunalbestyrelser at aftale, hvilke af de opgaver nævnt i *stk. 1*, delegationen skal omfatte. Samarbejdet vil også kunne omfatte dele af en opgave, herunder det sagsforberedende arbejde forud for afgørelsen i de omfattede sagstyper. Det vil i den forbindelse være den delegerende kommunalbestyrelses ansvar at sikre, at den samlede opgaveudførelse, uanset at en del af opgaven udføres i en anden kommune, overholder lovgivningens krav og sker på en forsvarlig måde, jf. nærmere nedenfor om den delegerende kommunalbestyrelses ansvar.

Der må i alle tilfælde foreligge en delegation af udførelsen af opgaverne fra én kommunalbestyrelse til en anden. Det foreslås, at der ikke fastsættes en grænse for antallet af sådanne delegationsaftaler den delegerende eller bemyndigede kommune kan indgå i. Det foreslås ligeledes, at der ikke fastsættes grænser for, hvor mange andre kommunalbestyrelser, der kan indgå sådanne delegationsaftaler med. Der er eksempelvis ikke noget til hinder for, at kommunalbestyrelsen i én kommune kan indgå aftaler med flere kommunalbestyrelser om at varetage udøvelsen af de samme eller af forskellige myndighedsopgaver på deres vegne. Der er heller ikke noget til hinder for, at en kommunalbestyrelse aftaler at delegerer udøvelsen af forskellige af sine myndighedsopgaver til forskellige kommunalbestyrelser.

Den bemyndigede kommunalbestyrelse vil således skulle varetage udøvelsen af opgaverne på vegne af den delegerende kommunalbestyrelse, der bevarer kompetencen til at udføre de opgaver, hvis udførelse delegeres. Dette betyder bl.a., at den delegerende kommunalbestyrelse uanset samarbejdet vil være ansvarlig for afgørelser og anden udførelse af opgaver, som er omfattet af samarbejdet. Den delegerende kommunalbestyrelse bevarer såvel det politiske som det økonomiske ansvar for de afgørelser, der træffes. Dette ansvar kan den delegerende kommunalbestyrelse ikke ved aftalen om samarbejdet frigøre sig fra.

Som følge af, at den delegerende kommunalbestyrelse bevarer ansvaret for varetagelsen af opgaverne, har den delegerende kommunalbestyrelse adgang til at fastsætte retningslinjer for udførelsen af opgaverne, som den bemyndigede kommunalbestyrelse er forpligtet til at følge. Det er således den delegerende kommunalbestyrelse, der har rådighed over, hvordan opgaver, der udføres for denne kommune, skal varetages. Den delegerende kommune vil ikke ved aftalen om samarbejdet kunne fraskrive sig retten til at fastsætte retningslinjer om udførelsen af opgaverne.

Som følge af sit ansvar for varetagelsen af de opgaver, der er omfattet af en aftale om delegation, har den delegerende kommunalbestyrelse endvidere efter forvaltningsmæssige grundsætninger en pligt – og dermed også ret – til at føre tilsyn med, hvorledes opgaverne varetages i den bemyndigede kommune. Tilsynspligten svarer til den tilsynspligt, der gælder i forhold til kommunens egen opgavevaretagelse. Tilsynspligten omfatter såvel overholdelsen af lovgivning, der

gælder for opgavevaretagelsen, som overholdelsen af de retningslinjer, som kommunalbestyrelsen har fastsat for udøvelsen af opgaverne. Den delegerende kommunalbestyrelse vurderer selv, hvorledes tilsynet skal føres, herunder hvilke foranstaltninger der skal indgå i tilsynet. Tilsynet kan bl.a. gennemføres ved aftaler med den bemyndigede kommune om, at den delegerende kommunalbestyrelse løbende skal modtage på forhånd fastlagte typer af oplysninger om den bemyndigede kommunes udøvelse af opgaverne.

Se om udveksling af oplysninger den foreslåede § 17.

Tilsynet kan den delegerende kommunalbestyrelse efter almindelige principper om delegation i kommunestyret overlade til det kommunale udvalg eller den kommunale forvaltning af udøve. Den delegerende kommunalbestyrelse kan ikke ved aftalen om samarbejdet fraskrive sig pligten eller retten til at føre tilsyn med udførelsen af opgaverne i den bemyndigede kommune.

Den delegerende kommunalbestyrelse har også mulighed for af egen drift at behandle en sag, som ellers skulle være behandlet af den bemyndigede kommunalbestyrelse (call-in) med den virkning, at en sag, der er omfattet af en aftale om samarbejde, desuagtet afgøres af kommunalbestyrelsen, økonomiudvalget, et stående udvalg eller af administrationen i den delegerende kommune. Heller ikke denne mulighed kan den delegerende kommunalbestyrelse fraskrive sig ved aftalen om samarbejdet.

Det forhold, at den delegerende kommune ikke ved aftale kan fraskrive sig ovennævnte beføjelser, som følger af, at denne kommune har ansvaret for varetagelsen af opgaverne, indebærer, at den efter aftalen bemyndigede kommune, så længe samarbejdet løber, må følge de delegerende kommunalbestyrelses retningslinjer for opgavevaretagelsen samt tåle dennes tilsyn og dens anvendelse af call-in-beføjelsen. Den bemyndigede kommune er imidlertid ikke forpligtet til at indgå i et samarbejde på de betingelser, som den delegerende kommune ønsker, og er et samarbejde påbegyndt, vil den bemyndigede kommune under overholdelse af opsigelsesvilkårene i aftalen kunne opsiges samarbejdet, hvis den ikke ønsker at følge retningslinjer, som den delegerende kommune fastsætter, at acceptere den delegerende kommunes tilsyn, eller at acceptere dennes anvendelse af call-in-beføjelsen.

Det anførte udelukker ikke, at den aftale, som regulerer samarbejdet, kan omfatte vilkår om den delegerende kommunes fastsættelse af retningslinjer, udførelse af tilsyn og anvendelse af call-in-beføjelsen, men den delegerende kommune vil kunne tilsidesætte sådanne vilkår – med risiko for, at den bemyndigede kommune opsiger aftalen.

At ansvaret for varetagelsen af de delegerede opgaver, uanset at samarbejdet forbliver hos den delegerende kommunalbestyrelse, indebærer, at den bemyndigede kommunalbestyrelse udfører opgaverne og handler på vegne af den delegerende kommune. Dette gælder uanset på hvilket niveau i den bemyndigede kommunale organisation, at sagen behandles.

Når den bemyndigede kommunalbestyrelse udøver opga-

verne på vegne af den delegerende kommunalbestyrelse, er den ud over retningslinjer fastsat af den delegerende kommune forpligtet til at overholde den lovgivning, der gælder for opgavevaretagelsen. Dette omfatter både materielle regler for indholdet af opgavevaretagelsen og processuelle regler for sagsbehandlingen inden for det pågældende opgaveområde, herunder eksempelvis sagsbehandlingsregler. Det gælder også generel materiel lovgivning, herunder eksempelvis almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglighed, og generelle sagsbehandlingsregler i f.eks. forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Den nævnte bestemmelse indebærer et delegationsforbud internt i kommunen, således at selve beslutningen om at indgå eller opsiges en aftale om samarbejde skal behandles i kommunalbestyrelsen og ikke kan overlades til et udvalg eller til den kommunale forvaltning.

Delegationsforbuddet gælder både for den delegerende og for den bemyndigede kommunalbestyrelse i et samarbejde og foreslås med henvisning til den betydning for kommunernes forvaltning af deres opgaver, som en sådan aftale har.

Delegationsforbuddet gælder selve beslutningen om at indgå eller opsiges en aftale om samarbejde, men ikke alle vilkår for samarbejdet. Det vil således være tilstrækkeligt, at kommunalbestyrelsen godkender de overordnede vilkår for aftalen eller for dens opsigelse. Bestemmelsen indebærer dermed ikke et krav om, at alle vilkår for et samarbejde skal godkendes af de deltagende kommunalbestyrelser i et møde og dermed heller ikke, at den aftale, som skal regulere samarbejdet, i sin helhed skal godkendes af kommunalbestyrelserne i et møde, eller at alle ændringer af vilkår i en sådan aftale skal godkendes på denne måde.

Specifikt i forhold til det foreslåede *nr. 1*, bemærkes, at de myndighedsopgaver i henhold til byggeloven, som vil kunne omfattes af en aftale om frivillig delegation er fastsat i byggelovens § 16, stk. 1 og stk. 9 om byggetilladelse og deltilladelser, samt i § 16 A om ibrugtagningstilladelse. Endvidere kan bestemmelserne i byggeloven 16 C, stk. 1-3, samt § 22, stk. 1 og stk. 5 om mulighed for lovliggørelse af ulovligt byggeri og om dispensation delegeres.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at kapitlet ligeledes finder anvendelse i forhold til afgørelser efter stk. 1, nr. 5 som træffes af samordnede redningsberedskaber, som kommunalbestyrelser har henlagt myndighedsopgaver til i henhold til beredskabslovens § 10.

I beredskabsloven er der givet to eller flere kommunalbestyrelser mulighed for at samordne deres redningsberedskaber, herunder kan kommuner henlægge myndighedsopgaver til de samordnede redningsberedskaber/fælles beredskabskommissioner, jf. beredskabslovens § 10. Samordningen er omfattet af § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Der er i dag 85 kommuner, der benytter sig af denne mulighed, hvilket betyder, at der er etableret 19 samordnede redningsberedskaber. De resterende 13 kommuner har hver sit kommunale redningsberedskab eller beredskabskommission.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at beslutningen om

at indgå eller opsige en aftale om bemyndigelse efter stk. 1 træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Dette gælder for både den kommune, som ønsker at delegere, samt den bemyndigede kommune.

Der stilles ikke formkrav til en sådan aftale, men selve beslutningen om at indgå og opsige en sådan aftale skal træffes af de pågældende kommunalbestyrelser i et møde, jf. det foreslåede stk. 3 og bemærkningerne til denne bestemmelse nedenfor.

Der foreslås heller ikke med lovforslaget bestemte krav til indholdet af en sådan aftale, men det vil være naturligt, at aftalen indeholder de nærmere vilkår for samarbejdet. Se også nedenfor om de beføjelser, som den delegerende kommunalbestyrelse ikke kan frskrive sig som ansvarlig for varetagelsen af de delegerede opgaver.

Aftalen må også omfatte vilkår for opsigelse af aftalen.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at den delegerende kommunalbestyrelse skal offentliggøre oplysninger om indgåelse og opsigelse af en bemyndigelse efter stk. 1.

Det foreslåede vil ikke stille formkrav til offentliggørelsen, men offentliggørelsen skal indebære, at de borgere og virksomheder i kommunen, for hvem samarbejdet henholdsvis dets ophør kan få betydning, får mulighed for at gøre sig bekendt med oplysningerne. Offentliggørelse på kommunens hjemmeside vil opfylde kravet om offentliggørelse, men kommunen vil også kunne anvende flere og andre offentliggørelsesmåder.

Til § 16

Delegation indebærer, at den delegerende kommunalbestyrelse bevarer ansvaret for opgavevaretagelsen for de opgaver, hvis udøvelse er delegeret. I tilfælde, hvor det følger af lovgivningen, at en beslutning skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde og således ikke kan delegeres til et udvalg eller til den kommunale administration, er det for at fastholde ansvaret for opgavevaretagelsen i den delegerende kommune nødvendigt at fastsætte, at beslutningen skal træffes af den delegerende kommunalbestyrelse.

Det forhold, at en kompetence i lovgivningen er tillagt kommunalbestyrelsen, er som udgangspunkt alene udtryk for, at opgaverne skal løses i kommunalt regi. Kommunalbestyrelsen har således som udgangspunkt mulighed for at delegere udøvelsen af sin kompetence til udvalg og til den kommunale administration. Kommunalbestyrelsen er dog afskåret fra at overlade udøvelsen af sin kompetence til udvalg og den kommunale administration, hvis andet følger af lovgivningen. Et sådant forbud mod delegation til udvalg og til den kommunale administration kan følge af lovgivningen, fordi det er fastsat eller forudsat i den skrevne lovgivning på de enkelte opgaveområder, at beslutning skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Det kan endvidere som følge af en sags beskaffenhed følge af uskreven lovgivning, dvs. af forvaltningsretlige grundsætninger, at behandlingen af sagen skal ske i kommunalbestyrelsen i et møde og altså ikke kan overlades til et udvalg eller til forvaltningen. Det kan f.eks. være tilfældet i sager, der på grund af deres betyd-

ning eller karakter i særlig grad forudsætter politisk behandling, bl.a. med den deraf følgende mulighed for eventuelle mindretal for at tilkendegive en afvigende opfattelse.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at hvor en beslutning, der er omfattet af en bemyndigelse efter § 15, stk. 1, efter lovgivningen skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde, skal beslutningen træffes af den delegerende kommunalbestyrelse i et møde.

Den foreslåede bestemmelse vil begrænse adgangen til delegation efter § 15, stk. 1, i særlige tilfælde, hvor det enten følger af den skrevne lovgivning, eller tilfælde, hvor det som følge af sagens beskaffenhed følger af forvaltningsretlige grundsætninger, at beslutning skal træffes af kommunalbestyrelsen. Hvis det i øvrigt følger af den aftalte bemyndigelse, at opgaverne på det pågældende område generelt udøves af den bemyndigede kommune, skal denne som udgangspunkt medvirke ved forberedelsen af kommunalbestyrelsesbeslutninger omfattet af den foreslåede bestemmelse. Noget andet kan dog følge af den indgåede aftale eller af retningslinjer eller call-in-beslutninger fra den delegerende kommunalbestyrelse.

For beslutninger efter den foreslåede bestemmelse, gælder de sædvanlige regler om forberedelse af kommunalbestyrelsesbeslutninger, som følger af lov om kommunernes styrelse og forvaltningsretlige grundsætninger. Dette indebærer bl.a., at beslutningerne som udgangspunkt skal forberedes gennem udvalgsbehandling i den delegerende kommune.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at klager over afgørelser, der er truffet efter en bemyndigelse efter § 15, stk. 1, ikke kan indbringes for den delegerende kommunalbestyrelse.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at der ved delegation mellem sideordnede myndigheder ikke er rekursadgang til den delegerende myndighed. For de berørte borgere og virksomheder, vil dette ikke medføre en ringere retsstilling end, hvis den delegerende kommune selv havde behandlet sagen, idet en borger normalt ikke har krav på, at kommunalbestyrelsen behandler en klage over forvaltningens afgørelse.

Bestemmelsen vil indebære, at klage over afgørelser, der er truffet efter en bemyndigelse efter det foreslåede § 15, stk. 1, skal indbringes for den myndighed, der er klageinstans i forhold til den delegerende kommunalbestyrelses afgørelser i den pågældende sagstype.

Til § 17

Efter det forvaltningsretlige sagsoplysningsprincip, har den myndighed, der skal træffe afgørelse i en konkret sag, som det klare udgangspunkt ansvaret for, at den pågældende sag bliver tilstrækkeligt oplyst til, at myndigheden kan træffe en korrekt afgørelse.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at en kommunalbestyrelse, der er bemyndiget efter lovforslagets § 15, stk. 1, til brug for udøvelsen af en opgave omfattet af bemyndigelsen kan afkræve den delegerende kommunalbestyrelse enhver oplysning, der er nødvendig for udøvelsen af opgaven.

Det foreslåede vil fastsætte visse særlige regler om udveksling af oplysninger mellem den delegerende og den bemyndigede kommunalbestyrelse. Oplysningerne, der vil kunne udveksles i medfør af bestemmelsen, vil være oplysninger, der relaterer sig til og er nødvendige for stillingtagen til de tilladelser, dispensationer eller anmeldelser m.v., der behandles i medfør af denne lov. Typisk vil der således være tale om oplysninger om fysiske forhold, arten af den påtænkte produktion, byggetekniske oplysninger og andre konkrete oplysninger relateret til projekter om produktionsanlæg. Bestemmelsen skal sikre, at den bemyndigede kommunalbestyrelse forsynes med alle relevante oplysninger af betydning for sagens afgørelse, som den delegerende kommunalbestyrelse er i besiddelse af.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at den bemyndigede kommunalbestyrelse, der har fået delegeret en opgave efter § 15, stk. 1, kan afkræve den delegerende kommunalbestyrelse enhver oplysning der er nødvendig til brug for den bemyndigede kommunalbestyrelses varetagelse af en opgave, når oplysningen er tilgået den bemyndigede kommunalbestyrelse som følge af bemyndigelsen.

Den delegerende kommunalbestyrelse kan efter *stk. 2*, alene afkræve den bemyndigede kommunalbestyrelse de oplysninger, der er nødvendige for at varetage andre opgaver, som efter lovgivningen påhviler den. Disse opgaver omfatter bl.a. den delegerende kommunes løbende tilsyn med den bemyndigede kommunes udøvelse af opgaverne. *Stk. 2* omfatter således også den delegerende kommunes eventuelle løbende indhentelse af oplysninger fra den bemyndigede kommune som led i dette tilsyn.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at den bemyndigede og den delegerende kommunalbestyrelse kan udveksle almindelige oplysninger efter *stk. 1* og *2* om ansøgerens rent private forhold uden ansøgerens samtykke i sager, som behandles efter en bemyndigelse efter § 15, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der i sager angående etablering og udvidelse af produktionsanlæg, der rejses ved ansøgning og som behandles efter en bemyndigelse efter den foreslåede § 15, stk. 1, kan udveksles almindelige oplysninger efter *stk. 1* og *2*, om ansøgerens rent private forhold mellem den bemyndigede og den delegerende kommunalbestyrelse uden ansøgerens samtykke.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at en kommunalbestyrelse, der er bemyndiget efter § 15, stk. 1, kan til brug for kommunalbestyrelsens udøvelse af en opgave omfattet af bemyndigelsen indhente de samme oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra private, som ifølge lovgivningen ville kunne indhentes af den delegerende kommunalbestyrelse, hvis denne havde varetaget opgaven.

Efter bestemmelsen vil den bemyndigede kommunalbestyrelse få samme adgang til at indhente oplysninger, som den delegerende kommunalbestyrelse ville have haft, hvis den selv havde varetaget udøvelsen af opgaven.

Bestemmelsen gælder alle oplysninger og uanset om oplysningerne behandles manuelt eller elektronisk.

Det forudsættes ved videregivelse af oplysninger efter *stk.*

1-4, at den kommunalbestyrelse, der modtager oplysningerne, har et sagligt begrundet behov herfor med henblik på udførelsen af de pågældende opgaver. Den bemyndigede kommunalbestyrelse kan således efter *stk. 1*, alene afkræve den delegerende kommunalbestyrelse de oplysninger, der er nødvendige for at udøve den delegerede opgave.

Til § 18

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven ikke finder anvendelse på godkendelsesforløb eller godkendelsesprocedurer, som er iværksat før den 30. december 2024. for sådanne godkendelsesforløb eller godkendelsesprocedurer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil fastsætte, at virksomheder, der har iværksat et godkendelsesforløb inden forordningens trådte i kraft med virkning fra den 30. december 2024, ikke kan gøre brug af indgangsordningen. En virksomhed, der har iværksat et godkendelsesforløb efter forordningens ikrafttrædelse kan således gøre brug af indgangsordningen. I sådanne tilfælde tager beregningen i forhold til lofterne for sagsbehandlingstiden udgangspunkt i tidspunktet for virksomhedens henvendelse til indgangsordningen.

Til § 19

Til nr. 1

Det følger af det foreslåede *nr. 1*, at der i fodnoten til lovens titel indsættes som 2. til 4. punktum, at der i loven er medtaget en bestemmelse fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1735 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for foranstaltninger til styrkelse af Europas økosystem for fremstilling af nettonulteknologi-produkter og om ændring af forordning (EU) 2018/1724, EU-Tidende. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Den foreslåede tilføjelse vil supplere lovens EU-note med angivelsen af, at der med lovforslaget vil blive indført en bestemmelse i undergrundsloven, som gengiver en bestemmelse fra NZIA-forordningen. Tilføjelsen vil endvidere understrege, at NZIA-forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne uafhængigt af national lovgivning.

Til nr. 2

Efter forordningens artikel 21(1), litra b, skal medlemsstaterne forpligte enheder, der er eller har været indehavere af en tilladelse som defineret i artikel 1, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF på deres område, til uden at kunne blive gjort erstatningsansvarlig herfor at gøre alle geologiske data vedrørende nedlagte produktionsanlæg eller produktionsanlæg, hvis nedlæggelse er blevet anmeldt til den kompetente myndighed, og, hvis de foreligger, økonomiske vurderinger af de respektive omkostninger ved at

muliggøre CO₂-injektion offentligt tilgængelige, medmindre enheden har ansøgt om en efterforskningstilladelse i overensstemmelse med direktiv 2009/31/EF, herunder data om: i) hvorvidt lokaliteten er egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring og ii) hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og -former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten. Der eksisterer ikke regler i undergrundsloven eller anden lovgivning om offentliggørelse af økonomiske vurderinger om lagring af CO₂, for selskaber med tilladelse til indvinding af kulbrinter.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i undergrundslovens § 34 c, stk. 1 at rettighedshavere med en tilladelse efter § 5 til indvinding af kulbrinter for alle anlæg, der har fået godkendt en indvindingsplan efter § 10 om at overgå til en afviklingsfase, skal offentliggøre økonomiske vurderinger af omkostningerne ved at muliggøre CO₂-injektion, herunder data om hvorvidt lokaliteten er egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring, samt hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og -former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten, såfremt sådanne oplysninger findes.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 2, vil medføre, at selskaber med en tilladelse til olie- og gasindvinding efter undergrundslovens § 5, vil blive forpligtet til at offentliggøre data om økonomiske vurderinger af omkostningerne ved at muliggøre CO₂-injektion for så vidt angår produktionsanlæg som er anmeldt til afvikling, såfremt sådanne oplysninger måtte findes. Dette omfatter også anlæg, der er blevet anmeldt til afvikling, herunder også anlæg, der er afviklet, inden lovens ikrafttrædelse. Forpligtelsen vil omfatte data om, hvorvidt lokaliteten vil være egnet til bæredygtig, sikker og permanent CO₂-injektion og -lagring, samt hvorvidt der forefindes eller er behov for transportinfrastruktur og former, der egner sig til at transportere CO₂ sikkert frem til lokaliteten, såfremt disse findes.

Offentliggørelse vil som udgangspunkt skulle ske på virk-

somhedens hjemmeside på en måde, der er nemt tilgængelig for interesserede parter.

Formålet med offentliggørelse er at udbrede viden om vurderinger af omkostningerne ved geologisk lagring i det pågældende område.

Det fremgår af forordningens artikel 23(1), litra b, at rettighedshavere ikke kan blive gjort erstatningsansvarlig for offentliggørelsen af den omtalte data. Rettighedshaveren vil i overensstemmelse hermed ikke kunne gøres erstatningsansvarlig for overholdelse af forpligtelsen.

Bestemmelsen vil blive anvendt således, at klima-, energi- og forsyningsministeren i forbindelse med afgørelser efter § 10 i undergrundsloven om overgang til afviklingsfase for et givent felt påser, at rettighedshaveren offentliggør oplysninger, som beskrevet i bestemmelsen. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i den forbindelse anmode rettighedshaveren om at oplyse, hvorvidt rettighedshaveren ligger inde med oplysninger eller ej. Der vil kunne meddeles påbud om opfyldelse, jf. undergrundslovens § 25, stk. 1, og manglende efterlevelse af påbud vil kunne straffes, jf. undergrundslovens § 38, stk. 1, nr. 3.

Det følger desuden af den foreslåede stk. 2, at bestemmelsens stk. 1, ikke finder anvendelse, for rettighedshavere, der har ansøgt om en efterforskningstilladelse til lagring af CO₂ efter kapitel 6 i undergrundsloven.

Bestemmelsen vil medføre, at forpligtelsen til at offentliggøre de data, der er angivet i § 34 c, stk. 1, ikke finder anvendelse, såfremt virksomheden har ansøgt om en efterforskningstilladelse til at lagre CO₂ efter undergrundslovens kapitel 6.

Til § 20

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det bemærkes, at undergrundsloven ikke finder anvendelse for Færøerne og Grønland, jf. lovens § 43.